

העולם הזה

צלם, "העולם הזה" מספר:

בן דליה

דליה!

פרטי הכרשה שמרם

נתגלו עד כה

*

התצלומים המזעזעים

של דגני הגילוי

דליה אליהו
בת השש

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
רוב איתן

עורך כיתוב:
טלבי שש

כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:

שיע נגור, ילי גלי, דוד חורוביץ,
רותי ורר, יוסף אברהם, דן מרגלית,
אביבה כסא, אבנר פרי, עמס קינן,
שלמה קרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

רחוב גליסטון 8, תל-אביב, טלפון 26785,
ת. ד. 136. מען לסברקיס: "עולמפרט".
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שש בע"מ, ת"א, טל. 31139.
התפצה: דוד טופל ובניו, תל-אביב.
המשרד איננה אחראית לתוכן המודעות.

המחפשים. הוא לא נלחם אל השוטרים
עצמם ("אתה רק תפריע להם") כי אם שט
אחרים בסירה משלו (ראה כתבה בעמודים
101-110). הוא שט על פני אותו קטע של
הירקון, אשר שוטרים עברו על פניו שעה
קלה קודם לכן ולא גילו בו דבר. אך מה
שלא ראו המחפשים, ראו עיניו המאומנות
של הצלם הותיק.

כאשר הועלתה גופתה של דליה אליהו
הקטנה על מכונית המשטרה, שתובילה למי
כון הפאטולוגי בארכיביה, מחק קרן לפי
נה. "אל תפריעו!" קרא לו שוטר. אך בטרם
נסעה המכונית, הופיע במקום אותו קצין
משטרה, אשר שלושה ימים קודם לכן מצע
בעד קרן מלצטרף אל המחפשים. הפעם ידע

צדם קרן בפעורה

הקצין מה היה חלקו של הצלם במציאת
הגופה. הוא פקד על אחד השוטרים לרדת
מן המכונית ולפנות את מקומו לצלם.

כאשר היה כבר קרן על המכונית, לחץ
הקצין את ידו לאות הוקרה. הוא הבין כי
לא תמיד מפרעים העתונאים.

שלום כהן

עבודתם של שוטרים ועתונאים מצטלבת
לעתים קרובות. כאשר מפורסם השוטר הפי
גנה, או כשהם חוקרים מעשה פלילי הי
פוגע בבטחון הציבור, קיימים כל הסיכויים
כי יפגשו בעתונאי הממלא את תפקידו כי
מקביל להם. אך קירבה זו אינה מולידה
תמיד הבנה לתפקידו של העתונאי. להיפך:
לעתים קרובות רואה קצין המשטרה כתפי
קיד ראשון במעלה להפריע לעתונאי בעבו
דחו.

מקרה קלאסי אירע בתחילת השבוע שי
עבר. כשאך הובהרו הפרטים הראשונים של
חטיפת הילדה דליה אליהו, הוטל על כמה
מהברי המערכת לכסות את המאורע. תפי
קידו של צלם המערכת אריה קרן היה
להצטרף אל חוליות המשטרה, שערכו חיפוי
שים נרחבים אחר הילדה.

כך הגיע קרן אל תחנת המשטרה ברמת
גן, משם יצאו חוליות החיפוש. הוא ביקש
להצטרף לאחת החוליות, אך הקצין האחראי
סירב להרשות לו לעלות על טנדר משטרה.
גם כשביקש קרן לנסוע אחרי הטנדר בקטי
נועו שלו, עיכבו הקצין בחצר המשטרה.
"אתה רק תפריע לחיפושים!" פסק. הטנדר
יצא לדרך וסרת-התוצאות.

★ ★ ★

קרן מצא אפשרויות אחרות להילחם אל
המחפשים. כצלם עתונות מאז שיחרורו מי
צה"ל ב-1950, היה כבר מנוסה במציאת דר
כים לצלם גם במקומות שבהם אינו רצוי
כליך. בין יתר הריפורטזות המיוחדות שי
הנציח במצלמתו הגדולה, נכללו סימני-דרך
בעתונות הישראלית, כמו: צילום הלגיון
הערבי מעל חומות ירושלים ביום העצמאות
1958; צילומי-קרב נועזים מדיכוי הפגנת ה-1
במאי 1958 בנצרת; וצילומי הפגנות ואדי
סליב.

את מלאכת הצילום למד בבית-ספר מקצועי
עי בכיכא מולדתו, ומגיל 20 כבר אחז
כמצצוע במצלמת-עתונאי, ולעיתים במצלמת
מסרטי.

תפקידו העיקרי של הצלם, סבור קרן
בן ה-36, "אינה צלם מה שכל אחד רואה.
על הצלם לגלות מה שאין העין הרגילה
רואה."

★ ★ ★

כך קרה, שבהגיע חיפושי המשטרה לשי
אס, ביום חמישי האחרון, היה קרן בין

מכתבים

הרואה בכר מדיניות מכוונת נגד אוכלוסייה
המיעוט בארץ.

גדעון ליכט, תל-אביב

המקום והזמן

שלוש פעמים ביפס לזכר, זוהי (העולם
הזה 1156) הקריסטורה הטובה ביותר שי
ראיתי על ה"לבטים" של הרכבת הקואליציה
החדשה.

... כדאי לשמור את כל הקריסטורות
שהתפרסמו סביב קלחת כעשה המרכבה של
הקואליציה החדשה. ולו רק בכרי שכל אותם
אישונים ועזרים יזכרו את מקומם לפני
הבחירות לכנסת הבאה.

ג. לויטה, גבעתיים

הדרך הזוהרת

מה רציתם לומר בכתבה על מנהיגי המג
בית היהודית המאוחדת (העולם הזה 1156)
— שכל היהודים החשובים האלה באו כדי
לצלם כשהם תינוקות מסכנים בעולם? אם זה
כן — האם לא היה זה יותר וול לשלוח
את התינוקות להצלם לארצות הברית?

שרה ליפשיץ, רחובות

הפעם עברתם כל גבול. כדאי שתזכרו
כי הכסף שאנשים מכובדים אלה טחם כל
כך צחקתם, מפרנס גם אתכם

שמואל גלבוע, תל-אביב

הסתכלתי פעם שניה בכותרת לתמונה
הזוג הסתכל בצורות "יובל נד". האם
אתם בטוחים שזאת אשתו של אוטרי-
שטיין ולא אנה מאינאני?

גילרא אביר, נתניה

לא זו ולא זו. כלתו.

מזור הערפד

דו"ח שתי נוסעות האניה "ישראל"
על מה שאירע באניה בשעת ההתנגשות
(העולם הזה 1156), היה מאלף מבחינה
אחת: שתיהן קבעו בפירוש כי ניתן היה
לראות את האניה האמריקאית בברור.
אחת מהן אפילו אמרה כי הילדה היח
בחר ולא היה כל ערפל. מעניין איזה
הרוץ תמצא עכשיו חברת האניות שטענה
כל הזמן כי ההתנגשות אירעה מפאת ה-
ערפל.

יורם בן-טובים, חיפה

... לא הייתי על המניה "ישראל" כי
רנע ההתנגשות, אולם אהם שסיפרו לי
מכירים היח בברור כי ההתנגשות לא
הייתה בלתי נמנעת. עבר זמן רב ניכר
מרגע התגלות האניה האמריקאית ועד
לרנע ההתנגשות. האם איאפשר היה להי
סות את הנה האניה בזמן?

סכנה לאימפריה

בכתבה שהופיעה השבוע ב"ידיעות אחרונות"
נותר, נלחם נולדה מאיר לנדיז'ים שהי
ביא, לא את כתב סינויה כח"כית, שהי
בריסים לא עצרו אותה מפני שלא היה
בארגון מתנהג מעצר לשנים.

דברים אלה אינם נכונים. האימפריה הי
בריסית קיימה בארץ שלושה סחנות מעצר
לשנים: בעתלית, לאטרון כי ובבית-לחם. לי
היה הכבוד להימצא בבית-לחם במשך שבע
שנים, ויחד אתי היו עוד עשרות נשים.

כולן חברות האצ"ל והלח"י. אחרי פיצוץ
מלון המלדודיר היו גם חברות הגנה, שי
נכלאו בלאטרון.

התנאים היו קשים מאד. אני זוכרת שי
כאשר יצאתי ממעצרי פנית לאנודת, אסי
רינו" ואמרת שם תור הפיקה על השולחן:
"איך היו מכניסים לשם גם את נולדה

מאיר ודאי הייתם רואנים לשיפור מצבו
של הנשים האחרונות."

אולם את נולדה לא הכניסו לבית-הסוהר.
בנראה שהיא לא הייתה מספיק מסוכנת לי
אימפריה הבריטית.

צילה עמידור (הלר), תל-אביב

כאש וכמים

כאדם העלול להקרא כל יום לבצע את מה
שעשה חברי לפקוד שניא. איני יכול שלא
לסמור את ידי על החלק האחרון שבמאמרו
של העורך, "אל תתנו להם רובים" (העולם
הזה 1156). דרוש ספרותיות מיוחדת לפיו

יוכל לקבוע כל קצין או איש משטרה מה
מותר ומה אסור בפניו הפגנות והתקלויות
אחרות עם המון מפניו. נדמה לי כי עד
שספר כזה לא ראה אור, בניסוחם של
אנשי חוק מובהקים, תקראנה עוד הרבה
ועדות חקירה משטרתיות, כפי שאירע אחרי
תקרית שפרעם.

במירה וקצין המשטרה שמקד על היריות
בשפרעם אינו יודע זאת, כדאי להצביע על
דרכים אחרות לפיזור קהל — מסוכנות פחות

מזו שבה נקט הוא:

• קילוחי מים. משטרות רבות בעולם איי
נו מהססות להעזר במכשירי-כיבוי כדי לצנו
התלהבות מפנינים.

• נז מדמיע. אם כי אינו זה אמצעי סימ
פאטי ביותר, הרי הוכיח את יעילותו, וגם
בארץ.

הסתערות מחץ של כוח משטרה מלוי
כד, המוויי לכל היותר באלות. אולם טר
מה שארע בשפרעם אינו אלא בדיחה טר
בה, ואולי לא כלכך טובה. ברור שאי-אפשר
לפזר המון של מאות אנשים בעזרת עשרים
איש.

סקרה שפרעם היווה דוגמה מצערת של
הסתה המונית. אינני מסכים עם העורך

ברק פנינים

העיר פאריס מביאה תמיד את
חידוש קו האופנה והיופי בעולם כו
לו, כן גם לפני חדשים מספר הופיעו
בעיר זו השפתונים הראשונים עם
ברק פנינים. השפתון החדש נותן חן
וברק מיוחד לשפתיים. תוך זמן קצר
הוא כבש את העולם והפך לצו
האופנה. בשם קיסאבל פרל הוציאה
כעת חברת תיא לשוק הישראלי, שפי
תוו זה ב-5 גוונים יפים ומעניינים.
מושחים שפתון חדש זה בתוך חוקק,
וברק הפנינים מתבלט והולך על
השפתיים.

ביבי-וויט

BABY WHITE

מוצר להלבנת

צמר, משי וניילון

אשר הצהיבו

sharon

חליפות, מעילים
ושמלות גירסי

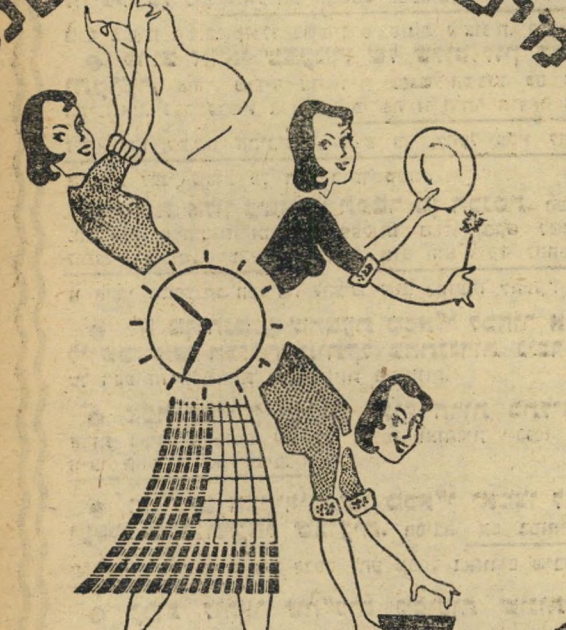
ג'ר קוואלי

להשיג בחנויות
אופנה מובחרת

דואו
בי"ס
לרקודים
אקסקלוסיבי
ההרשמה: תל-אביב
רח' פינסק 2 5-8 אחה"צ

אתה
הסס
תקבל פרס

מים חמים כל הענה

מיד, בעפע, ללא המה

- מיד עם פתיחת הברז זורמים מים חמים לנוחיות עקרת הבית וכל בני המשפחה.
- תפוקת „אסקוט” — יותר מ-12 ליטר מים חמים (50°) ברגע.
- חיבור לכל נקודה בעית: לאמבטיה, למקלחת ולמטבח.

אחמם המים האפורסם בכל רחבי העולם

מנגנון סגירה טרמו אלקטרי — לכביחות מכסימליות.

אם גז-אז

אפינשראג

ארמיות מדוברת

מכתבו של מר יצחק אבינרי בדבר השימוש הנכון בשפת העברית (העולם הזה 1156), נרמ לזיכרון רבה. חפשי בכל המלגות מה פירוש המילים „עלמא דשקרא”, ולא מצאתי רק לבסוף נודע לי שאלו מילים ארמיות שפרושן עולם שקור. אם זוהי העברית אליה נכסף מר יצחק אבינרי, הרי שכראי שלא ישכח מילים ארמיות נוספות: „ריש לקיש” במקום החול, „ראש נולה” במקום שגריר חוז וכו'.

יצחק אנגל, המדושה החקלאית עמק חפר

מינו פרמי

הידועה כי זכיתי בסופו בחירות פרמי ב-380 ל"ה ושתתי ארוחות ערב והפסדתי רק 18 ל"ה (העולם הזה 1156) הביאה לי עשרות צלצולי טלפון. רוב המטלי פנים פשוט לא האמינו לכך. אי-לכך אבקשם לפרסם את פירוש רשימת ההתערבויות:

מא. נורבין, חבר הדירקטוריון העולמי של קרן היסוד — 80 ל"ה שחרות לא תקבל 21 מנדטים; ננד רוזי שרייבר, יושבת-ראש ברית נשים חרות-הצלה — 100 ל"ה כביסום; נבליה, שחרות — 25 מנדטים; חמישה בקבוקי קניאק צרפתי, שווייט בערך 100 ל"ה; ננד משה אלפרט, מזכיר סיוע חרות, שחרות לא תקבל 27 מנדטים; חמישה בקבוקי קוניאק ישראלי בשווייט 35 ל"ה; עם התעשיין יעקב בורשמיין, שחרות תקבל יותר מ-16 מנדטים — 100 ל"ה; כביסום: לא 380 ל"ה אלא 320 ל"ה.

נוסף על כך: התערבות על ארוחת ערב עם סקלר שמפא"י לא תפסיד חמישה מנדטים; ועם פ. חייטין, מפנהלי חרות, שמפא"י לא תפסיד שלושה מנדטים.

דיר עמשון יוניצ'מן, תל-אביב

הומור מסיני

צחקתי טוב כשראיתי את המודעה של דן בו אמוץ ביום הבחירות לכנסת הרביעית (העולם הזה 1156). מה שלא הבנתי היה המשפט המצויין כי „המודעה שולמה בידו מר דן בו אמוץ”. כל אחד יכול היה הרי לנחש כי המסמנים תיחידים למו דעת היו או תנועת החרות או אחרות הי עבודה.

נחמן רוזיק, גבעתיים

... היתה זו טעות להפוך את מודעת הפרסומת למפא"י של מר בו אמוץ לבדיחה נרדא. במדינות דמוקרטיות בעולם נמנעים אנשי חרות להביע את דעתם על הבחירות, אלא בצורה מסויינת וזהירה. מר בו אמוץ לא נהג בצורה נכונה.

ד"ר ש. אלברט, ירושלים

... דן בו אמוץ הוכיח שוב כי הוא ההומוריסט היחיד במדינה הזקוק לפליטר. אברהם בן-אפרים, רחובות

הכל טוב ויפה, אבל מה לאברמוביץ ולילדות קטנות?

סטלה ש., תל-אביב

דקט בחירות

איש לא חזה את תוצאות הבחירות לכניסת וברור על כן מדוע לא שפחה הקלפי הנסיגות של העולם הזה את מה שהתרחש בשלישי לנובמבר. לדעתי מוקדם עדיין לביטול את המכשע כפי שעשו זאת הקוראים חומסי ובוזעמי (העולם הזה 1156). גם מהתוצאות כפי שהתפרסמו לפני יום הי בחירות אפשר היה ללמוד לקח חשוב.

אליהו ברלב, חולון

השקעתם הרבה כוחות ועבודה רצינית בחירות ואני מודה לכם על כך. אולם לדעתי לא עזרתם לקורא הפשוט לקבל תמונה ברורה על התוצאות העתידיות. לדעתי „מכשע הדקלפי” נכשל הפעם, למרות הצימקים שאתם מפרסמים ממנו לאחר הכשלו. בכל זאת, אני מאחל לכם הצלחה בבחירות לכנסת חמישית.

ישר וישקובסקי, תל-אביב

... אולי זה יעניין אתכם גם אחרי הבחירות המפלגה הדתית לאומית, שבה הביסח לאוהדיה ובוחריה, פרס שלמה לעובי דיה על השתתפותם בבחירות. האין זה מאלף?

ראובן דפני, באר שבע

הבדיחה הכינדולה של הבחירות האלה קרתה כאן לחבר שלי: איש מפא"י מובהק: הוא התערב על כך שמפא"י תקבל ארבעים מנדטים לכנסת הרביעית והתפסיד את כל ההתערבויות שלו.

יהושע רביב, לונדון

הבר הכנסת אלמוגי מסר לפני ימים את דים במסבת עתונאים כי מפלגתו ריכזה בחוברת שכונתה על-ידו „החוברת השחורה” מסמכים מעידים על שורה של מעשים בלי תי כשרים (אמצעי לחץ, שיוחד בוחרים וכו') שבביצועם נטלו חלק יריבותיה של מפא"י במסע התעמולה שהתנהל לקראת הבחירות לכנסת הרביעית.

אין ספק כי מעשים אלה נוגדים את החוק ומר אלמוגי חייב היה להביא את הרברים לידועתו של היועץ המשפטי, אחרת מתחייב הוא עצמו בעבירה כשונה לאחר מעשה או קמשר קשר להטות משפט.

כרם, אם מר אלמוגי אינו סבור כי מוטלת עליו החובה להעביר את החומר הנ"ל לידועת השלטונות הנוגעים בכך, חייבים המשטרה והיועץ המשפטי לפתוח בחקירה ולנקוט באמצעים משפטיים כנגד העבריינים. אמנון זכרונ, גבעתיים

שם ושם טוב

... שמתם לב כי פרשת דירתו של מנהל „יד ושם” (העולם הזה 1156) מהווה חומר מצויין לתכריז קומי איזושהי וועדה ממעלה מוכנה להעניק פרס של חמשת אלפי ל"ה לתכריז מקורי טוב. כל מה שאתם צריכים לעשות: לנזור את הכתבה ולשלוח.

אריה ויגורשבסקי, ירושלים

הגילוי כי סכום של רבע מליון ל"ה שהוקצב לשם צלומי מסמכי „יד ושם” הלק לאיבוד, היה חדש גם עבורי, אדם הקרוב לפרשה זו. נראה כי חקירה מפורטת יותר בעסקי „יד ושם” היתה חושפת נילויים נר ספים מלוא החופ. התוכלו לחת לי סיבה אחת מדוע לא עשה זאת מבקר המדינה? פקיד ממשלתי החפץ בעילום שם, ירושלים ברצוני להעמידכם על טעות אחת בכתבה על „יד ושם”. את המוסד הקים מרדכי שנהבי, אשר יום את הרעיון ולחם למענו למעלה מעשר שנים, ולא פרופסור דינור, אשר הניח את החוק רק באופן פורמלי, כשר החינוד. ארי ארזי, ירושלים דינור הגיש את הצעת החוק, מרדכי שנהבי ודינור רמזו את הקמת המוסד זמן רב לפני קום המדינה. דלא הפליות מכתבי זה מופנה לצייר המחכה לחשובה (העולם הזה 1156). כתבת כי האשמת את הבחורים המוסלמים שהוריהם הם הבחורים להם את בנות וזגם. בקשת סמני תשובה לשאלה שלך „מי בוחר לנערות המוסלמיות את בחיר לבן?” אח נכברו ראשית — בשורות שכתבתי על בעיית המהור לא הפליתי בין עדה זו או אחרת. כוננתי היתה למעט הערבי. מוסלמים היו או נוצרים. שנית — אתה צודק בשאלתך. הוריהו של הנערות המוסלמיות בוחרים להן את בחירי לבן. גם אחוז ניכר של הנוצרים נוהגים כך. בעיה זו לא תפתר אלא בירדנו אנו, הצעירים. תגילה אברחם, חיפה איחוד נגדי חבר מפא"י זה למעלה מ-25 שנה, ודור המישי בארץ, התאכזבתי מחשיטה בה השימשה מפא"י בבחירות אלה. לא פלא שי לאחר בוכו המיליונים הניעה מפלגה זו לתוצאה זו בכנסת הרביעית. החלטתי לסיים ממשלתי ולמנות אל שבע המפלגות הציוניות האחרות להתלכד לנוג אחד ולהיטם ממשלה לאומית כדלקמן: סונגסיבים — ראשות הממשלה, חינוך דתיים לאומיים — פנים, דואר, רחוק, אגודת ישראל — סדר, בריאות, אחרות העבודה — עבודה, תחבורה, מפ"ם — פיתוח, חקלאות, צונונים כלליים — מסחר, משטרה, חרות — בטחון, חינוך, אוצר, משפטים. דוד בן-יעקב, טבריה והרגליים רגלי עשוי הכתבה של רותי וורד על תערוכת התצוגה האיטלקית (העולם הזה 1156) היתה מאלפת מאד. אולם, יותר מכל ישיבה איטלקיתישיבה ישראלית המילים, שיכנעו שתי תמונות שהופיעו זו בצד זו: האחת של הדגומנית האיטלי קיה וולמה, והשנייה של ישראלית מבנות המעמד הנכונה. איזה הבדל בשיבוה! האם עורר התבנית שם אותו זו מול זו בכוונה? אסתר ירין-רונברג, תל-אביב הדרך לגיהונם רצופה כוונות טובות של עורך התבנית. ישיבת האיטלקיה והישראלית — ראה תמונה.

שכיתיהנשק מכביב לפרשת אהרון כהן עומדת להי- תיים. ההסכם הגיטלמני בין מפ"ם והשב"כ. להשתתף חשני עד למחרת הבחי- רות הגיע לקיצו, והמשפט יפתח בעוד חודשיים. הקרב הראשון יתחיל מטביב לדרישתו של כהן לנהל את המשפט במסכימוס הפירסום האפשרי, מתוך טענה שגם טענות השב"כ קיבלו בשעתן פירוטות קיצוניות. התביעה תתנגד לכך.

קרב לודאי שמעמדו של שלום לוי בהסתדרות-המורים יתערער. אחרי שדויד ברגוריון נפגש השבוע עם נציגי ארגון המורים התיכוניים. כבר עכשיו ברור כי פגישה זו היתה תוצאה של שינוי עמדתו של זלמן ארן לסובית התיכוניים, שבא כדי להקל עליו לחזור לממשלה, אחרי שהודיע לפני שבוע על התפטרותו ממנה.

יגאל אלון עשוי להתפטר מן הכנסת. העסקן הצעיר, המאוכלב מתוצאות הבחירות ומטענות מפלגתו נגדו, יבקש לשחררו על-מנת לנסוע לאנגליה ולכתוב ספרים. נחום ניר, שגם הוא ביקש להתפטר, יוותר על בקשה זו אחרי שמפלגתו הבטיחה להציגו שוב כמועמד לתפקיד יושב-ראש הכנסת.

לא מן הנמנע שהצעת מפא"י לבחור את עקיבא גוברין ליושב-ראש הכנסת תיתקל בהתנגדות ניכרת מצד השמאל. על רקע זה אפשריות התפתחויות מעניינות.

צפה לסילוק הנהגת סניף חרות בתל-אביב, אחרי כשלון חרות בעיר. במקומם של דב מילמן ואוהדי, יכנסו למזכירות הסניף כל ח"כי המפלגה בתל-אביב.

הח"כים הצעירים של מפא"י יאמצו להם סניפים בהם יעסקו בקבלת-קהל שבועית. הסיבה: הם בטוחים שהבחירות הבאות תהיינה איזורים, מקווים לבסס להם מעמד באזורים שיבחרו בהם.

קרב לודאי שה"כים מסייעות שונות יציעו להעלות

העם

חידון תניכ

הפסיקו הכושים להתחרות ביניהם בטיפוס על עצים בעזרת ידיים בלבד. פעם היה להם ספורטאי, שניצח את כל יריביו. משנה לשנה שיפר הגיבור את כושרו, איש לא הצליח להתחרות בו. כל היריבים נששו את המקצוע, הדור הצעיר לא ראה סיכוי להצליח. אחרי שהאלוף מת, איש לא זכר איך לטפס על עצים בעזרת ידיים בלבד.

השבוע דמת דויד ברגוריון לאלוף הספורט הכושי. עסקני מפלגות אחרות לא הצליחו להתקרב לרמת התכססים שלו, כמעט שלא ניסו אפילו את מזלם. אם היה מישור זקוק להוכחה שראשי-הממשלה נשאר התכססים הסוב ביותר בישראל, היא סופקה לו לפני ימים אחדים.

לשון חתוכה. הכל התחיל בהצהרתו המפתיעה של הרב יצחק אברמוביץ, נציג אגודת-ישראל, בענין מועצת עיריית תל-אביב. אברמוביץ הצהיר כי יתמוך במועדות של מרכזי נמר לראשות-העירייה, לעג לכל חסידי הקואליציות הימניות של הפרוגרסיבים והצ"כ (העולם הזה 1156).

הסיבה להצ"כ אברמוביץ לא הייתה מקרות. היא היתה תוצאה של משא ומתן בין ברגוריון וראשי מפלגתו, לפיו צ"י ריכזה היתה אגודת-ישראל להיכנס לקואליציה הממשלתית.

חלומה של מרכזי שטרן, מועמד הפרוגרסיבים, להיות לשון-מאונים במועצה, לס' חוט ראשות-העיר, התגבר במהירות. תחת זאת התחילו ראשי הפרוגרסיבים לחזר אחרי מפא"י, ונחו את הצעתו של נחום גולדמן להקים קואליציה עירונית ימנית, מהירו להביט את חלקם בעוגה שהיתה מונחת על השולחן המפא"י. הלשון נחתכה.

רק השבוע נתגלתה גאונותו התכסיסית של דויד ברגוריון. אמנם לא הצליח להי- על את אגודת-ישראל על המרכבה היממשלתית שלו: רבני מועצת גדולי-התורה אסרו על המפלגה להשתתף בקואליציה. הם שלחו אפילו הוראה לאברמוביץ מגדול ה- זקן, לא לתמוך בנמיר.

אולם למפא"י לא היה איכפת. כי ביני תיים כבר חסלה החזית נגדה. הפרוגרסיבים, שרוחם נשברה, הבטיחו את תמיכתם. גם הצ"כ רצו להיכנס לקואליציה בכל מחיר. עוגת השלטון העירוני המשיכה לנוח בשלחה על שולחן מפא"י.

אפילו אברמוביץ האגודות הבין שנפל קורבן למשחק הכפול של מפא"י. השבוע הייסם אם להדיע למפא"י על התנגדותו לתמוך בקואליציה הנמירית. הסיבה: זה יכול רק להזיק לו.

אלוף הטיפוס הישראלי יכול היה לה- בוק את ידיו. הוא שוב לא נזקק להן.

ניאורירים

משה ברש לא היה אלא בעל תחנת בניין קטוע-רגליים, שנפגע באחת מפערי לוח ההגנה נגד הבריטים. אחרי ויכוח עם אליה גולומב, עזב את ההגנה, עבר לאצ"ל. בכל זאת יכול היה ברש להיות יוצר הסערה הציבורית של השבוע, לעלות לי- כותרות הראשיות. כי ימים אחדים אחרי הבחירות נפגש ברש עם ערי ז'בוטנסקי, העלה לפניו הצעה ישנה, שהפכה בשע- תו ל"בדיחה לאומית": מנחם בגין חייב לדרוש מכל המפלגות הלא-מפא"יות לה- קים קואליציה ממשלתית מסוג זו שבחרה בשעתו בנחום ניר ליוזר הכנסת.

אם יסרבו מנהיגי המפלגות האחרות לי- קבל את הצעתך, הסביר ברש, שהוא "על-ידי ז'בוטנסקי לשיחה עם בגין, "אתאים עליהם שחרות תצביע יחד עם מפא"י בעד שינוי שיטת-הבחירות, תעזור לחיסול כל שאר המפלגות!"

בגין שמע את ההצעה, לא דחה את הה- רעיון. בזאת נסתים הענין, בגין וברש לא עשו דבר לביצועו.

עוגה, עוגה, עוגה. החשבון של בי- רש היה פשוט: צ"ה כל המפלגות, מלבד מפא"י וערביים, פועלי-המדינה ומקרי יצור רוב של 62 נגד 58 קולות. ראשות הממשלה תינתן למשה שפירא, השרים יהיו ממפ"ם, אחדות-העבודה, הדתיים, ה- פרוגרסיבים והצ"כ. ח"ת תתמוך בממ- שלה במשך שנהיים, מבלי להיות חברה בה, בתנאי שלא יהיו שינויים כלכליים במדיניות הממשלה.

היה זה שיקול מפתח למדי למפלגות הקטנות, חזרה על ההצעה שהועלתה לפני ארבעה חרשים, כשבגוריון פירק את הה- ממשלה בגלל משבר עיסקת-הנשק. אפשר היה להניח כי נציגי המפלגות הקטנות יהיו מעוניינים לחלק ביניהם את השלל הגדול

את... והפגיעה בכבוד המדינה ותמשטר-ה- משמע: לא טעות, לא צעד בלתי-מחוי- שב של אברמוביץ, אלא מעשה מחוי- שב בכונה תחילה מצד קצין המצאה לה- רוג אורחים כדי להגן על כבוד המדינה, והמוכן בגבורה לקבל על עצמו את אי- הנעימויות הכרוכות בכך.

דף חדש. גלוי עוד יותר היה בדב- ריו "קצין מסטרה גבוה" שמר על אל- מינויות. הכרזו הוא: "שגיא פתח דף חדש בהיסטוריה של ממשלת ישראל. הוא הקצין הראשון במדינת ישראל שהעז לפ- תוח באש על אזרחים. מעתה ידע כל אז- רח שהוא עלול לשלם על פגיעה בשוט- אלה בדמים ברורים. כך לא מדבר פקיד ציבורי, המקבל משכורת מידי האזרחים במדינה דמוקרטית כדי להגן על החוק. כך מדבר קצין הרואה במדינה אליל מקור- דש, אשר למענו יש לשפוך את דמם של אזרחים בוזיים.

האזרח הפשוט יכול היה רק להיחרד מ- השקפת-העולם העקומה של אנשים, ה- רואים גבורה ברצח אדם בלתי-מזוין מ- טחח קצרצר, והסבורים כי זאת הדרך לשי- מור על כבוד המדינה. אולם היה עליו להיחרד שבעתים על כך שדברים אלה נשמעו מבלי שאיש יקום ויצעק חמס.

מפלגות

בלי ידיים

אגדה אפריקאית עתיקה מספרת מדוע

(המשך בעמוד 12)

כענוגים

אדם אחד נתפס בכנסת כשנשק חם בידו. הוא לא הטפיק לעשות דבר. שני נתפס אחרי שזרק רימוניד לתוך אולם הישיבות, ורק במקרה לא גרם לחיסול ה' ממשה כולה או רובה.

לא כל החולים מהפשים הגשמה פוליטית דחקה. יש המגבילים את עצמם לש' איפות פרטיות. לפני כמה שנים הורשע אדם חולה-רוח באונס וברצח של ילדה קטנה ונחמדה אחרת. לא מכבר דקר חולה-רוח, שזכה לחופשה מבית-החולים, את אשתו. חולה-בחופשה שני הרג את אביו, שלישי הרג בשעתו בבאר-שבע נערה מ' בנות משפחתו.

המקרה של דליה אליהו עם כל היותו מועזע ומחריד, אינו אלא חוליה אחת בשרשרת ארוכה. אם לא יושם קץ לאדישות הממלכית תחת לגבי בעיות חולייה-רוח, לא תחיה זאת החוליה האחרונה.

★ ★ ★

מה לעשות? אינו רופא ואינו מוסמך להציע פתרונות מקצועיים המבוססים על הישגים האחרונים של מדע הרפואה. זה תפקידם של מומחים. לנו נועד תפקיד אחר: להעיר את השלטונות האחראיים מ' תרומתם הארוכה.

אייאפשר למפל בכעיה זו באמץ צעים השיגורתיים. כי זה מכבר חלה הכעיה מלהיות שיגורתית.

גם בארצות-הברית וגם בברית-המועצות אחוזים השלטונות באמצעים מרחיקי-לכת, מגייס הציבור תקציבים גדולים כדי לע' מוד מול הסכנה הגוברת גם שם. זה עתה הגיע דיוח מברית-המועצות המלמד על דרכים בלתי-שיגורתיות הנהוגות שם, עד כדי גיוס בני-ביתם של חולייה-רוח בל' תימאושפנים כמטפלים-ארושים, אחרי עב' רם קורס מזורז ותוך קבלת משכורת. ב' ארצות-הברית נעשה מאמץ קדחתני להג' דיל בהרבה את מספר בתי-החולים.

מבטים המיוחדים. איש מאתנו אינו יכול לעזור להם.

לא פעם אנו שואלים את עצמנו: מי ערב לכך שמחלתם לא תעבור לפתע לשלב מסוכן יותר לציבור?

★ ★ ★

זדמן לי דעקוב מקרוב אחרי מקרה אחד, שעורר בי מחשבה רבה. אין הוא יחיד במינו.

צעיר שהצטיין בצבא כלוחם אמיץ עד ש' שוחרר, החל מתכנן את הריגתו של איש-ציבור מסויים. הוא סיפר זאת לידידי, אף התיעץ עמם על דרכי הביצוע. הוא הס' ביר /הם את טיבת החלטתו — הסבר פור' ליטי מסובך, מטרף, אך עקבי. הידידים הודיעו על כך לקרבן המיועד.

הלה החליט לבדוק את הדבר בעצמו. חקירת פרטית שיכנעה אותו שהענין ר' ציני. הוא פנה למשרדה. זאת פעלה בו ריזות וביעילות. כת-צאה מכך אושפז ה' צעיר בבית-חולים ממשלתי לחולייה-רוח.

כעבור חודש-חודשיים נשלח לחופשה, אותה ניצל כדי לנסות להיפגש עם האיש אותו זמם להרוג. במקרה לא יצא הדבר לפועל.

כעבור חודש נוסף, שוחרר הצי' עיר מבית-החולים. הרופאים קבעו כי מצבו השתפר, אך לא היו מוכי' נים לקבל על עצמם שום התחיי' בות כלפי העתיד. הם ביקשו את

זרם העליה מגביר אף הוא את מספר חולייה-רוח. מדינות המגבילות בדרך כלל את עלית תושביהן לישראל, רק שמחות להיפטר מחולייה-רוח הנופלים למעמסה על קופת הציבור, ואנשים החסרים שחרימ-קל נפשי נוטים, אולי יותר מאחרים, ל' צאת לארץ לא-נודעת ולחפש את האושר בסביבה חדשה.

על אלה יכולנו לומר, כאכיש מלך גת: "תראו איש משתגע, למה תביאו אותו אלי? חסר משוגעים אני, כי הבאתם את זה להשתגע עלי?" אולם המדינה, המקבלת כל יהודי, אינה סוגרת שערה בפני טיפוי סיס מופרעים, והם מוסיפים את שלהם למחנה חולייה-רוח שהתאסף כאן.

הנה כי כן, יש לנו בעיה חמורה של חולייה-רוח. מה אנו עושים כ' נידון?

★ ★ ★

מעט מאד. יש לנו רופאים מסורים. יש לנו כמה בתי-חולים, ממשלתיים ופרטיים. אולם כל' אלה אינם מספיקים אלא לקליטת מעטים מאד מבין הזקוקים לכך.

האחרים?

אפשר לראות אחדים מהם בחור צות. הם מסתובבים, ערומים או מכוסים סחכות, להנאתם של ה' ילדים ולמבוכתם של המבוגרים. כמו "משוגע הכפר" בימי הביניים, הם עוזבים לנפשם.

אחרים חיים בבתיהם ללא השגחה ר'

במאי גאון כמו ויטוריו דה-סיקה, לא היה יכול לבנים את הטרגדיה של דליה אליהו בצורה מועזת יותר משעשתה זאת המציאות.

החטיפה. הראגה הראשונה. המתיחות ה' גוברת והולכת. החיפושים. המשבר הנפשי, כאשר החל מבצבץ החשד הכמוס כי לא נותרה עוד תקוה לחיי הילדה. החרדה ה' לאומית. ולבסוף, הצורה המקרית בה מגלה הצלם שלנו את הגופה הצפה על פני היר' קון, אחרי שהשטרים כבר עברו על פני המקום מבלי לגלות דבר.

האנשים המזועזעים המצטופפים בדומיה מסביב לקרבן הקטן והתמים, בשעה שבי קירבת מקום בוקעת תרועת-השמחה הצור' הלת של קהיל'ה-אלפים במגרש הכדורגל. הכל היה בפרשה כמו בסרט ניאורי-א' ליססי אכזרי. הכל, פרט לדבר אחד: מ' סרהשכל.

כי איאפשר היה לעזוב. לא היה על מי לעזוב. לא היה כמי לנקום. שהרי החוטפת האומללה לא ה' תח אלא מוכת-גורל בעצמה, חר' לתנפשו. היא לא שנאה את הילי' דה, אלא דווקא אהבה אותה כררי' כה.

דרמה ללא לקח. פשע ללא אשם.

★ ★ ★

אולי — בכך זאת? אולי יש מוסרהשכל במותה של דליה? אולי יש את מי להאשים, על מי להטיל אח' ריות?

אחרי טרגדיה כזאת, יש להיזהר מליצור היסטריה ציבורית. אבל יש להיזהר עוד יותר מן האדישות הכאה אחרי הזעזוע.

ההיסטריה לא תעזור לדליה הקטנה, או להוריה. אולם האדישות עלולה להיות ב' עוכרי דליות אחרות והורים אחרים. כי פרשה זו מחייבת מחשבה דחופה, הסקנת מסקנות מרחיקות-לכת.

הנה העובדות העיקריות המזדקרות מים הפרטים הטראגיים של פרשה זו:

החוספת, עזיזה צדקה, היא חוליה-רוח. היא ידעה כי היא חוליה-רוח. פעלה וי' דידיה ידעו זאת. הרופא שטיפל בה ידע זאת.

היא רצתה לחיכנס לבית-חולים. הרופא יעץ לה להיכנס לבית-חור' לים. אולם הרופא לא ראה שתע' שח זאת, ושום רשות ממלכתית לא חייבה אותה לכך. די היה ב' התנגדות בעלה, שרצה כי תישאר בבית, כדי למנוע ממנה את הטי' פול — ולגרור למות דליה.

עזיזה צדקה הודיעה מראש כי תהרג את דליה הקטנה ותאבד את עצמה לדעת. איש לא שם לב לכך.

★ ★ ★

בעית חולייה-רוח מטרידה את כל המדינות התרבותיות. יש וגרמה כי הקים בצל הפצצה המ'נית, הדאגה וה' מתיחות המתמדת של החיים בחברה ה' תעשייתית מהירת-הקצב, גורמים לעליה מתמדת בעקומת מחלה זו.

ישראל סובלת מכל הגורמים האלה, ב' תוספת כמה נתונים נוספים, המיוחדים לה. יש בה שיכבה גדולה שעברה את כל מדורי הגיהנום של זעזעות הנאצים, ש' עמדה מול המחת במחנות-השמדה, שס' בלה במרתפי-עינויים של הגסטאפו, ש' חזתה במו עיניה במות יקריה.

עוועים אלה הביאו בהכרח ל' אחוז גדול יותר של מחולתי-רוח מזה המצוי בדרך כלל בחברה התרבותית.

הפשע ליד היוקון

מותה של דליה אליהו צריך ל' הזעק אותנו להכרה אחת: כאן דרוש מיבצע גדול ובעלת-נופה. כאן דרוש תקציב העולה בהרבה על האמצעים שהיינו מוכנים ל' הקדיש בעבר לצורך זה.

יש צורך להקים מועצת-מומחים לחיכון המיבצע — לא ועדת הטישטוש וההרגעה המק'בלת אצלנו אחרי כל פרשה מועזת, אלא מטה-פעולה המסוגל להתחיל החלטות ואף לבצען. אם לא נעשה זאת, נהיה אנחנו משוגעים — אנחנו, ולא חולייה-רוח מוכי-הגורל.

עזיזה צדקה, בחברת בלשים, במקום הידורי הצעיר-התעניין בו ולהודיע על כל סימן של הרעה.

אחת איש-ציבור מצטיין בעצבים טור' בים. יתכן שאדם אחר במקומו לא היה ישן בשקט בלילות בידעו כי אדם, שהחליט פעם להרגו, מסתובב תופשי — וכי ה' רופאים אינם בטוחים שבריאותו הנפשית תחזיק מעמד.

★ ★ ★

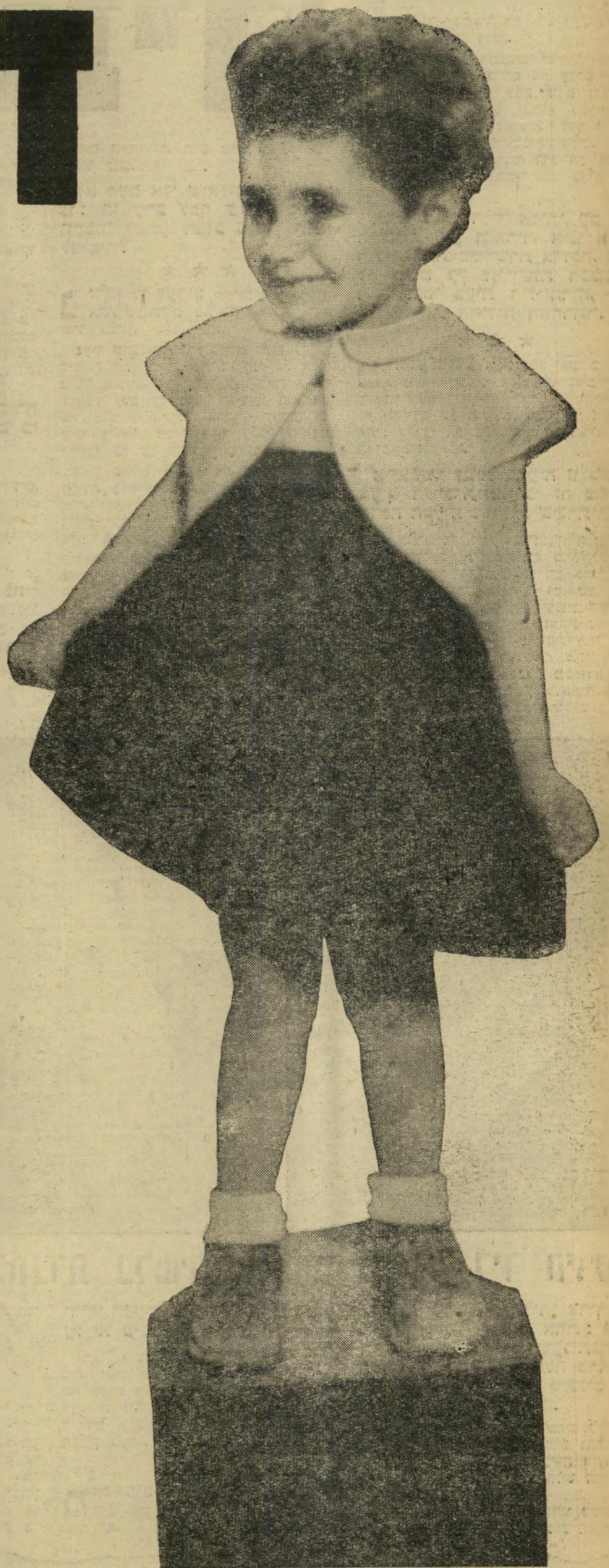
מאז קום המדינה, זועזעה הארץ פעם אחרי פעם על-ידי מעשיהם של חולייה-רוח.

טיפול. כל עוד אין הם עושים מעשה הר' סני, אין הדבר איכפת לאיש. אחרי שהם עושים מעשה כזה, מספל בהם משהו ו' משחרר אותם כעבור זמן קצר — עד לפעם הבאה.

לאנשי העולם הזה נסיון רב בענין זה. מערכת זו, הידועה כמוסד העוזר לקר' בנות עולה ואי-צדק, מ'שכת אליה לא רק אנשים המתלוננים על קיפוח ואי-צדק א' מיתמים, אלא גם חולייה-רוח המוכים שג' עון-רדיפה. כל אחד מאתנו למד להבחין בזה — בסיפור על רדיפת הש. ב. או המשטרה, בדיעות הסודיות המזורות, ב'

החטיפה שזיעזעה את ישראל

דליה ביתה!

ר' חוב ביאליק 17, פרדסיכץ. שתי דירות, שתי משפחות, קיר משותף — וסרגיה משותפת. מצד שמאל של הקיר המשותף גרה משפחת צוקה: סלים (שלמה) ועזיזה ושלושת ילדיהם. דירתם מטויחת בצבע תכלת עליו, הדלת והתריסים צבועים כהלכה ומשחים לחלק זה של הבית צורה מטופחת, משגשגת. מצד ימין של הקיר המשותף — דירה בלתי-גמורה. החדר שבחזית הבית פרוץ לכל הרוחות; קירותיו לא הוקמו עדיין, הריצפה לא רוצפה. בלוקי הבטון הערומים מתפוררים מהזנחה, רק החדרים הפנימיים של הדירה גמורים. שם גרה משפחת אליהו: יוסף ולטיפה ושלושת ילדיהם. משעות הבוקר של יום שני האחרון, בעצם, גרים כאן רק ההורים ושנים מן הילדים. השלישית — דליה בת השש — נלקחה למותה עלידי השכנה.

הכל התרחש בפתאומיות מחרידה. בתשע בבוקר קראה עזיזה לבת השכנים לבוא אליה, וכעבור שעה היתה הגופה הקטנה מונחת על תחתית הירקון. כשניקרה בלב האם הדאגה החולפת הראשונה לשלום בתה, שבוסשה לחזור מבית השכנים — שוב לא היתה דליה בחיים.

האם לא ידעה זאת עדיין, בצהרי אותו יום שני. איש לא ידע — מלבד עזיזה עצמה. וגם היא ניסתה להטביע ידיעה מחרידה זו בפינה האפלה ביותר של מוחה המעורער. שוטרים, קרובים, שכנים וגששים חיפשו את עקבות הילדה. עתונים פירסמו את תמונותיה, מתוך תקווה שמישהו יזהה אותה ויזכור אם ראה אותה. בכל מהדורות-חדשות מסר הרדיו על כיוונים חדשים בחקירה. והאם — מה עשתה האם משך כל אותן שעות-אינסוף של יום ולילה, יום ולילה ושוב יום ולילה?

★ ★ ★

„לולה, לולה, מותק שלי!“

טיפה אליהו יושבה בחדר-השינה שלה. היה זה יום חמישי בבוקר — היום האחרון של החיפושים אחר בתה הנעדרת. בעוד שעות אחדות עתיד היה שוטר לדפוק על הדלת הבלתי-צבועה ולבקש מיוסף אליהו לבוא עמו למכון הפאטולוגי באבו-כביר, כדי לזהות את גופת בתו. אולם בבוקר לא ידעו עדיין מתי יגמרו החיפושים — אם בכלל יגמרו — ומה תהיה תוצאתם.

טרם נתקבלה כל ידיעה מוסמכת, אך בחדר הקטן ריחפו אימים כפי מלאך המוות. „אם זרקה אותה לים“, נאנח האב, „היתה הגופה כבר צריכה לצוף ולהגיע לחוף.“ וכשענינו לובשות מבט קפוא, הוסיף: „בטח זרקה אותה לירקון.“

על המיטה ממול יושבה לטיפה: שערה השחור היה פרוץ, פניה נפוחים מחוסר-שינה, קולה צרוד מבכי. יתכן ששמעה את דברי בעלה. יתכן שגם הגיונה הוביל אותה באותם שבילי יאוש. אך המלים שנלחשו מתוך גרונה הנחר לא היו מילות הגיון. „לולה, לולה בת, אל שלי“, התייפחה האם, „את קוראת, אמא! אמא! ואני לא עונה לך. לולה, לולה בת, אל תפחזר, אל תבכי!“ ופניה של האם התעוותו בנסיון להזיל דמעה לשחא. מקור דמעותיה חרב מוזן.

משמאלה יושבה אחותה, מימינה אמה. האחיות ליטפה את ידה, האם החליקה באצבעותיה על שערה המדובלל. לטיפה המשיכה למלמל בלחישותיה הצרודות, קורעות-הלב. היא לא דיברה אל הנוכחים; רק שיחורה לעצמה את המהלכים בטרדיה. „היא אמרה לי: לטיפה, תני לדליה לבוא אלי, שתשחק עם צאלח. ככה, תני לדליה לבוא אלי, כמו שאמרה מאות פעמים קודם לכן. ואיך לא אתן לדליה ללכת אליה? האם יכול מישו להעלות חשד נגד שכנתו הקרובה ביותר — נגד חברתו הטובה ביותר? הלבשתי אותה ושלחתי אותה. והיא אמרה לי: אמא, את רוצה שקודם אטאטא את החדר בשבילך? המותק שלי, רוצה שלאמא לא יהיה קשה. אלי, אלי, קח את נשמתו קרבן במקומה! ... אמרתי לה: לא, כדאי, חביבתי, השכנה מחכה לך.“

★ ★ ★

„תגירי — זרקת אותה לים?“

מיונה של האם ריחף מעל תמונה אחרת: יום שני בצהרים — עזיזה צדקה אחוזה בהלת-חרטה ניסתה להתאבד בים יפו — עוברי-ישובים הוציאו אותה מבין הגלים — חוקרי המשטרה קישרו בינה לבין ההודעה על הילדה מפרדסיכץ שנעלמה בבוקר — עזיזה מסרבת לגלות היכן השאירה את הילדה — אמה של דליה הובאה למקום החזקתה של עזיזה, כדי לנסות להוציא מפיה את סוד היעלמה של בתה. ...

... „עזיזה! אמרתי לה, שכנתי עזיזה! אמרי לי: איפה בתי? אני משיבעה אותך באהבתך אליה — הגירי לי מה עשית עם לולה! קחי את נשמת, אבל אמרי לי: האם זרקת אותה לים? אבל היא לא גילתה לי. היא אמרה: לא, לא זרקתי אותה לים.“ אז איפה היא? שאלתי אותה, עזבתי אותה בשוק? ענתה לי: אז איפה בתי, אם עזבה אותה בשוק? איפה לולה?

איש לא ענה. איש גם לא יכול היה לענות. רק אחותה הפצירה בה: „די, לטיפה, די, אחותי. תנוחי קצת. ארבעה ימים לא ישנת. מה יעזרו הדיבורים?“ לטיפה לא שמה אליה לב. „... באו שוטרים. עתונאים. יש לך תמונות? הם שאלו, אנחנו רוצים לפרסם אותן בעתונים. אנשים יראו את התמונות ואולי יזכרו שראו אותה. תמונות? תמונות? כן, היו לי תמונות. כליכר יפות. צילמתי אותה עם דגל. היא היתה כליכר יפה, לולה שלי. וגם עם אקורדיון צילמתי אותה. בחגיגה בבית-הספר. לא חשבתי שבשביל העתונים אני מצלמת אותה. ... עתונאי אחד אמר לי: אל תבכי. אנחנו עוד נבוא לצלם אתכם כולכם יחד, במסיב“

גופתה של דליה, דקות מעטות אחרי שנמשתה מן הירסון, על רצפת ג'ייב המשטרה

על המקרה, והיא מיהרה לבוא מירושלים, אולי תצליח לעזור במשהו, במקום שאחרים נכשלו. "איפה עזיזה?" שאלה לבסוף. אחותה של לטיפה השיבה: "בבית החולים. היא כמו קרש. לא מדברת, לא עונה. אם היא רק תוציא הגה מפיה, נדע איפה הילדה. הרופא אמר כך. צריך שאדם המכיר אותה יגיש אליה וינסה לדובב אותה. הצעתי למשטרה שירשו לי לגשת אליה. אני מכירה אותה. הייתי אומרת לה כמה מלים, מדברת אל ליבה, והיא היתה מגלה לי איפה הילדה. אבל המשטרה לא לקחה אותי. אמרתי להם: אל תפחדו, לא אעשה לה שום רע. אני אשלוט על העצבים שלי. אתם אפילו יכולים לכבול לי את הידיים בשעה שאני מדברת אליה! אבל לא לקחו אותי."

אחת הנשים סיפרה: "שכנה אשכנזיה אמרה שצריך לקחת תמינה גדולה של דליה ולקחת ילדה בגודל שלה. יש סטודיו שם אפשר להלביש את הילדה בדיוק כמו דליה, ולצייר את הפנים שלה בדיוק כמוה. אחר כך היו מביאים את הילדה הזאת לבית החולים, איפה שעזיזה נמצאת. עזיזה היתה רואה את הילדה ומקבלת שוק. היא היתה צועקת: מה זה, דליה? איך הגעת הנה? הרי השארתי אותך במקום זה וזה!"

הידידה מירושלים התנדבה לנסוע לבתיים. "אם רק אוכל לדבר עמה, בטח תגיד לי, אמרה בצאתה."

איש מהיושבים בחדר לא ידע כי אותה שעה כבר הודיעו צ'טוני הצהירים שעזיזה צדקה גילתה למשטרה, כי טמנה את גופת הילדה ליד גשר הירקון.

האם ישבה כל אותה עת הצ'ימעולפת על המטה. מישו ניסה לנחמה: "בטח מישו מצא אותה ומחזיק אותה, עד שיעבור כל הרעש. אחר כך יבוא וידרוש כסף בשביל להחזיר אותה." מבטי הנוכחים השתיקוהו מיד, ושתיקה מעיקה ירדה שוב על החדר. "אחת פרסיה אמרה לי שבפרס אומרים שמי שאוהב מאד, מסוגל להרוג את האדם שהוא אוהב," סיפרה דודתה של דליה. "עזיזה החליטה להתאבד, או כדי לא להיפרד מדליה, הרגה אותה. כי היא אהבה אותה יותר מדיו!"

לטיפה נעורה מעלפונה. "אהבה אותה? אהבה אותה?" מילמלה כסהרורית, גם אותי אהבה. למה לא הרגה אותי במקום את דליה?"

"כי את דליה אהבה יותר," השיב לה בעלה מן המיטה ממול, ופרץ בבכי.

בה שתעשו כשדליה תחזור, כן, כן, אני אעשה מסיבה. עוד איזה מסיבה! ואני אומין את העתונאי, אומין את כל העולם! הוי לולה, לולה בתי, איפה את?"

★ ★ ★

"חכם יצחק יודע!"

חדר נכנס גבר צעיר, מרכיב משקפיים, בעל הופעה משכילה. הוא לא אמר מלה, הצית סיגריה ונסען אל ארון הבגדים החום. "צריך ללכת לחכם יצחק!" הפליט לבסוף, רק הוא יגיד לנו."

"חכם יצחק! חכם יצחק!" התרעם עליו גבר אחר שישב בחדר. "אתה וחכמים שלך!" "אתמול נסעת לגליל — ומה יצא מזה?" שאלה אותו אשתו, אחותה של לטיפה. "12 שעות נסעת, וכשבאת לשם אמרו לך שחכם סלים כבר התחתן ואינו עוסק יותר בדברים אלה."

הצעיר הממושקף לא ויתר: "אני אומר לכם שיש בארץ לפחות שלושה ארבעה חכמים אשר יכולים לומר לנו ברגע זה איפה הילדה." "ואתה חושב שהמשטרה לא היתה פונה אליהם מיד?" שאל שוב הגבר השני, שכנה של משפחת אליהו, שישב עמה זה היום הרביעי. הוא ידע היטב מה התרחש בלב לטיפה ובעלה. לפני כמה שנים טבע בנו יחידו בים.

הגבר הממושקף השיב: "המשטרה אינה יכולה לפנות לחכמים. משרד הדתות לא מרשה. הוא נלחם בחכמים האלה — כי הם משתמשים בשם המפורש ומגלים רורעולב." "אל לנו, אם כן, לעסיק בעסקי השם," השמיעה אחת הנשים, "הוא יגלה לנו את הילדה במהרה שהוא קבע, ישתבח ויתפאר שמו..."

★ ★ ★

הרגה — כי אהבה

מבער דרדת נשמע קול של בכי. אשה צעירה, לבושה בקפדנות, נכנסה לחדר. הדמעות שולגו מעיניה חרשו תלמים באיפורת. היא הטילה את עצמה אל זרועות לטיפה, והשתים התייפחו. היתה זו חברתן המשותפת של עזיזה ושל לטיפה, שרק אותו יום שמעה

הידאו אותי! עשיתי

המחשבה המדכאה ביותר בכל הטרדיה של דליה אליהו היתה, כי שום מעשה והירות של אמה לא היה יכול למנוע את האסון, שהרי החוספת וקרבתה גרו באותו בית. משפחת צדקה ומשפחת אליהו היו ביחסים טובים, וכשבה עזיזה

פחת צדקה מן המעברה הסמוכה אל רחוב ביאליק שבפרדס-כץ, הקים סלים צריפון במיגרש הריק. את הבית בנה שלב-שלב, כשהמשפחה כולה מצטופפת בצריפון. אך משפחת צדקה עשתה הכל כדי לצאת מן המעברה. עציבה של עזיזה לא יכלו לשאת

בעל החוספת

שלמה (סלים) צדקה. הוא היה הראשון שהעלה בדעתו מה עמד מאחורי היעלמן של אשתו עזיזה ובת-השכנים.

צדקה לבקש שדליה תשחק עם בנה לא יכול היה להתעורר בלב לטיפה אליהו שום חשש למה שהשכנה זוממת לעשות. לפני שבע שנים נאחזה הארץ בחבל-חרדה דומים לאלה שאחזה השבוע, כאשר נודע על חטיפת דליה בידי שכנה מטורפת. היתה זה כאשר נחטפה הילדה רחל ליון כש-שיחקה בקרבת בית הוריה בגבעתיים, עלידי אלמוני אחוד-טירוף. כל מי שהיה בארץ באותה תקופה, לא יכול היה השבוע שלא להיזכר ברחל ליון ובסופה הטרדני-אנוסה ושסועה, מוטלת ללא רוח-חיים על גדר צברים. בעקבות אותו פשע שינו הורים חרדים לבניהם ובנותיהם, כי אין לתת אימון בירים ואין להתפנות אחרי היצרות של אנשים בלתי-ידועים.

אבל עזיזה צדקה לא היתה אשה זרה, וכאשר פיתחה את דליה לבוא עמה לא היתה עבודה אשה בלתי-ידועה. שהרי אפי שר להזהיר ולהזהיר מפני זר — אך כיצד אפשר להזהיר מפני שכנה?

עזיזה צדקה (36) היתה יותר מאשר סתם שכנה. היא ולטיפה אליהו היו ידידות בלב ונפש. האחת היתה נכנסת לבית השניה בכל שעות היום, וכשטיפה היתה במשלט מאכל מיוחד לילדיה היתה גם עזיזה לוקחת ממנו לבניה שלה. אם קרה שבמשך יומיים-שלושה לא נפגשו השתיים, היתה עזיזה פונת אל שכנתה: "מה יש — כועסת עלי? זה שלושה ימים שלא אמרת לי שלום."

אך אהבה זו היתה כאין וכאפס, לעומת האהבה שעזיזה אהבה את דליה. היא פשוט השתענה אחריה. כשאך הופיעה הילדה, היו ענינה של עזיזה מתמלאות שמחה. לעתים גם היו מתמלאות עצבות — על שדליה איננה בתה שלה. "איוה ענינים! איוה פנים!" נאנחה אל פעם בהצדעה קי-נאית. "היא היתה צריכה להיות הילדה שלי!" את בניה שלה לא אהבה באותה מידה שאהבה את בת השכנים. בהשוואה לדליה נראו לה חסרי-חן, פחות ראויים ל-אהבתה.

במחינה כספית, היה מצבה של משפחת צדקה טוב. סלים, בעל נגריה קטנה, קיבל עבודות רבות בבניינים החדשים שהוקמו בסביבה. תחילה, כאשר עברה מש-

הלם חשמלי. זה היה יומיים לפני שנח-טפה דליה.

★ ★ ★ "אקח את הילדה איתי!"

עזיזה רצתה להיכנס לבית-החולים, אך בעלה מאן לשלחה. הוא האמין, כנראה, כי אשתו תתגבר על משבר זה, כשם שהתגברה על המשבר הקודם, לפני ארבע שנים. אפשר להבין את רגשותיו של הבעל, שרצה שאשתו תשיך ותטפל בביתה ובילדיה. כדי לשכנעו כי זקוקה היא באמת לטיפול במוסד, ניסתה עזיזה להתאבד. היא חתכה את ורידי ידה, אך ברגע האחרון ניצלה ממות על-ידי בעלה.

משך יומיים אלה — יום שבת וראשון — לא עזב סלים את ביתו, עקב בדריכות אחרי התנהגות אשתו. "אם לא תשלח אותי לבית-החולים", איימה היא, "אתאבד!" ובפעם אחרת: "אתה חושב שלא אוכל להתאבד? אז דע לך: אני אטביע את עצמי בירקון ואקח איתי את הילדה של השכנים!"

ביום שני בבוקר החליטה עזיזה כי היגיעה העת לבצע את איומה הנורא. היא הביאה אליה את דליה, נתנה לה לשחק שעה קלה עם בנה צאלח בן השלוש. סלים, שראה את אשתו עוסקת בשלח-נפש בעבור דות הבית, ובראותו את הילדים משחקים בנחת, הסיק מכך שאשתו חורה פזות-אין יותר לאיתנה וכי יוכל לעזוב את הבית ללא-חשש. הוא הלך לעבודתו.

אך שלחנה של עזיזה היתה שלווה מדר-מה. לבה סער וגעש. היא לקחה את דליה — ונעלמה. כאשר נראתה שוב, היה זה סמוך לשעה עשר בבוקר, בשכונת סלמה — והיא היתה לבדה, בלי הילדה. מוכר הי רקות יוסף ובידה, זיהה אותה, מסר על כך למשטרה. הוא הכיר את עזיזה מן התקופה בה התגוררה שם עם אמה.

★ ★ ★ "רק דחפה אותה..."

מה קרה באותו פרק זמן — שעה רחצי בערך — מאז עזבה עזיזה את ביתה ועד אשר הופיעה בסלמה? האם לקחה את דליה ברגל עד גשר הירקון, מרחק קי-לומטר או שניים מביתו, או שמא נסעה לשם? ומה סיפורה לה? יתכן שאמרה לה שהן הולכות לקנות אגסים, שכן בבואה אל מוכר הירקות בסלמה נעצה מבטיה ב-אגסים ושאלה אותו כמה הם עולים. היא לא שמעה את התשובה והתרחקה כשהוררית. וכשהגיעה לגדת הירקון — מה עשתה

לילדה? כאשר נמשתה הגופה, לא היו עליה כל סימני אלימות. אחרי שאביה יצא מהמ"כון הפאטולוגי, שם זיהה את גופת בתו, מילמל: "היא לא עשתה לה שום דבר. רק דחפה אותה למים..." היא ילדה קטנה, מספיק דחפה קטנה... לא ידעה לשחות..." עזיזה מציזה, מילמלה גירסות שונות ו-משתנות לח קריה. אך תמיד חזרה לטענה עיקשית: "לא דחפתי אותה. היא נפלה לבד. ...ראיתי אנשים מתקרבים, או נבהלתי וברחתי." גם לגבי אשה בלתי-שפויה בד-עתה, היתה זו התנהגות מורוה. שהרי אם אמנם נפלה הילדה למים, ועזיזה רצתה להושיט לה עזרה, לא היתה נבהלת בר-אותה אנשים מתקרבים. להיפך, היתה קו-ראת להם לעזרה.

והילדה: האם צעקה? האם ניסתה בשניות האחרונות להתחמק מידי האשה, כשנוכחה לדעת מה היא מתכוונת לעולל לה? מכל מ-קום, איש לא הודיע למשטרה שחש בתכונה כלשהי באותו מקום, איש לא שמע צעקה. גם לא אותם האנשים שהופעתם הבהילה, כביכול, את עזיזה.

★ ★ ★ "הירגו אותי! הירגו אותי!"

היומנאי התורן של המטה הארצי של המשטרה בתל-אביב הרים את ראשו. מולו ניצבה אשה מרוגשת. "עשיתי דבר רע מאוד!" מילמלה. "רודפים אחרי ורודפים להרוג אותי!". היומנאי, ככל שוטר במ-דינה, היה כבר רגיל לת-פצות משונות ב-אלה. הוא הרגיע את האשה בכמה מלים שלא הסתירו את ספקנותו. האשה הביטה סביבה כחיה נרדפת, ובאותה פתאומיות שבה באה, סובבה לאחור ויצאה לרחוב. היומנאי רשם: "שעה 10.30 נכנסה אשה..."

היתה זו עזיזה אחות-בהלות. תסביך-הרדיפה התפתח לממדים היסטריים. נהג מו-נית סיפר מאוחר יותר כי הסיע אותה ליפו. אחוזת טירוף — תערובת של פחד וחוסה — ירדה לחוף הים מול כלא יפו, והחלה צועדת אל תוך הגלים. שני ילדים ששיחקו במקרה בסביבה הבחינו בנסיון-ההתאבדות. הם רצו לבית השכן, עובר העירייה בנימין משה, וקראו לו החוצה. הוא רץ לחוף, אחז בידה של עזיזה והור-בילה כילדה החוצה. "למה את עושה את זה?" שאל משה. עזיזה מילמלה: "תנו לי למות, נאמס לי לחיות".

במכונית משטרה נלקחה לתחנת מגן דוד אדום, לטיפול ראשון. לדי-אשר גולדש-טיין, הרופא התורן שטיפל בה, סיפרה ע-

בבית-הקברות קרית שאול. למרות שפרשת חטיפתה ומותה של דליה הפעירה את הארץ כולה, לא התאסף אף לא מניין בעת הלוייה של הילדה.

הסוף

לפני חודש שוב אירע דבר שערער את שיו-משקלה הנפשי. הפגום בלאו-הכי, של עזיזה, בעברה ברחוב התנפל עליה כלב. היא ברחת מפני החיה הקטנה בצחחות-בהלה, ומאז לא הצליחה להשתחרר מן הי-פחד הסמוי שהיא נרדפת. היתה זו תחי-לת של תסביך-רדיפה, שנועד להתעמק ל-ממדים קליניים בהטילה את הילדה לירקון.

כלפי חוץ, עוד הצליחה עזיזה לשמור על מראה של גורמליות ושיון-נפש. אך מחוג משפחתה התמוטטו עצבית. היא היתה צועקת על בעלה, מכת את ילדיה ופורצת בכבי לא סביה ה'יונית. בעלה לקח אותה לרופא-עצבים. המשפחה לא היתה רשומה בקופת-חולים, והבקורים עלו לה בכסף רב. לבסוף פסק ההוסא כי יש לאשפז את עזיזה במוסד לחולי-רוח, שם תקבל טיפול

רע!"

זיוה בהתייפחות: "דוקטור, הרוג אותי! ע' שתי דבר רע מאוד!"
מה עשית? שאל הרופא. עזיוה סירבה לספר. היא רק ענתה: "אילו ידעת, היית מיד הרוג אותי..."

בתחת המטרה, לשם הועברה לחקירה, קראה בהיסטריה לשוטרים: "הירגו אותי! הירגו אותי!" אחר כך התעלפה. כשהת עוררה כבר ידעו השוטרים כי הניצולה מטביעה אינה אחרת מאשר אותה אשה ש' נעלמה אותו בוקר בפרדס-כץ, בלוקה עמה את הילדה דליה אליהו. אולם משרצו ל' דעת מה קרה לדליה, לא נענו. עזיוה צדקה שתקה, שקועה בהלם עמוק.

★ ★ ★

מונית לירקון

באותו פרק זמן, התפתחה הסרג' יה מסביב לביתה של הילדה עז' מה. בצעירים חזר שמה צדקה מן הנג' ריה. דלת דירתה היתה נעולה, וקול בכיו של צאלה הקטן בקע מן הדירה. "איפה אמא?" שאל צדקה את הילד. "הלכה עם דליה", היתה התשובה.

בחלל הדירה הידוע המושט הנורא אט' בע את עצמי בירקון ואקח איתי את הילדה של השכנים! צדקה מיהר החוצה. ברגע זה בדיוק באה לטיפה לחפש את בתה. דליה למדה במשמרת שניה של בית הספר היסודי, ואמה רצתה להאכילה א' רוחת צהרים ולהלבישה לפני צאתה ל' לימודים. "איפה דליה?" שאלה האם את צדקה. השכן החתיר. אימה של אשתו עוד הדהר באזניים. "בואי מהר", אמר ל' לטיפה, "בואי לירקון."

הוא שבר מונית והשניים החלו תרים אחרי עזיוה והילדה. הם עברו ברחובות השכונה, לאורך גדות הירקון, ביקרו ב' בית אחיה של עזיוה בפתח-תקיה — ל' שוא. זה היה כבר מאוחר מדי.

צדקה ולטיפה המשיכו שעה ארוכה ב' חיפושים. שכנים ששמעו על המקרה הצ' טרפו אף הם לחיפושים. בשעה שלוש חזר יוסף אליהו מעבודתו, נקלע אל תוך מ' ערכת החיפושים. הוא יצא לכביש הראשי, סיר את החיטת הראשונה שעברה, והחל טוקר את השכונה. עד רמת-גן הגיע, ושוא לבסוף פנו תהוים למטרה. היה ברור כי היעדרות עזיוה והילדה לא היתה מקרית. לכשנמצאה עזיוה ונקבעה זהותה, רק גברה הסרג'יה. חוקרי המטרה ורופאי בית-החולים לחוליות בבתיים ניסו ל' דובב את עזיוה, להוציא מפיה רמז כלשהו על גורל הילדה. "יתכן שהילדה נכנסה ל' בור או גרדמה", מסר מפקד נפת רמת-גן רב-פקד רפאל יעקבי, "אך קיימת גם אפי' שרות שלח-הנפש בכל זאת הנתכלה לחייה". כך או כך, היה חייני לדעת מה עשתה עזיוה עם דליה. אך האשה, אחרי התקפת ההיסטריה הראשונה בתחת מגן דויד אדום ובמטרה, ענתה רק: "עובתי אותה בשוק (של פרדס-כץ)".

★ ★ ★

חיפושים בשושה כיוונים

החיפושים הסתעפו בשלושה כיוונים: בפרדס-כץ (במקרה שהאשה סי' פרה בכל זאת את האמת, באמרה כי עזבה את דליה בשוק); לאורך הירקון (במקרה והגשימה חלק מאימה, והטביעה או הסתירה אותה בנחל או לידו); על חוף-הים (במקרה והזליחה להטביע את הילדה בים, בטרם נת' פסה היא בנסיך-ההתאבדות שלה).

האשה עצמה הוחזקה תחת שמירה מת' מדת, בחדר עם עוד מספר חולות, כשה' רופאים מנסים ללא הרף לדובב אותה. קצין המטרה טוביה שמשוני, ניסה אף הוא לחקרה. אך בראותה את מדיו סרבה האשה לפצות פה. הקצין לבש חלוק רפא' ונצמד אל צדדה הרופאים שסובב אותה. חוליות משרה יצאו עם כלביגישוש לתור אחרי עקבות הילדה, פרשים סקנו בוק' דקנות את השדות, גששים ערביים הוזעקו מן הגליל. שוטרים שטי בסירות על פני הירקון, כשבידיהם מיסות-עץ ארוכים, ל' חיטט בין האבנים והעשבים שבקרקעית' הנחל, מאות אורחים התנדבו לעזור בע' ריכת החיפושים. אחד אף התייצב במטרה רמת-גן בלחית כלבו, גויס למיכצע. מול חוף יפו ובתיים סייור סירות משמרה' חיפים, לראות אם נפלטה גופה מן הים. רופא חייה את דעתו כי ילדה בגילה של

מפלחת את אורית המועקה, אשר שררה משך ארבעה ימים בחדר-השינה של משפחת אליהו. אמה של לטיפה אליהו, היושבת מימנה, ואחותה האוזות בזרועה משמאל, בוכות יחד עמה, כששכנות מציצות מבעד לחלון.

זעקת האם

ווכמה מקרוביהם ישבו דומם על שתי ה' מיטות. סמוך לשעה שלוש דפק שוטר על דלת החדר: "מי האב?" שאל. יוסף אליהו, גבר צנום, בעל עיניים יוקדות וזקן דליל בלתי-מגולח, קם ממיטתו. "בוא בבקשה איתי", הודיע השוטר. יוסף, טיח מומחה שעבר לפרדס-כץ מירושלים, היה לבוש עדיין בבגדי-העבודה שלו, יחף ופרוע-ש' ער יצא אחרי השוטר, אל הסנדר שהמתין בחוץ.

במכון הפאטולוגי באבר-כביר הקבל את פניו הרופא המנתח. האב הובל אל חלון וכוכית קטן. הרופא נקש בחלון, חילון הורם מן העבר השני, לנגד עיניו של האב, על השולחן, היתה מונחת בתו. שכן שליחה את האב הודעו עד כדי דמעות. "היא היתה יפה כמו פרח. כאילו רק נרדמה", סיפר.

הסנדר המשטרי חזר לרחוב ביאליק. הידיעה על מציאת הגופה הספיקה כבר ל' התפשט בשכונה, ועשרות אנשים הצטופפו סביב הבית. כמה ילדים השליכו בועמם אבנים על בית משפחת צדקה. תריס של חלון נשבר ושני שוטרים הופקדו לשמור על הבית מפני התנכלויות נוספות. יוסף אליהו נכנס לביתו. אשתו נעצה בו מבט תוהה. היא לא שאלה דבר, לא הוציאה הגה מפיה. גם הבעל לא דיבר. רק השכן הגיד בראשו. לטיפה התקפלה כבובת-ג' סורה, לפתע הוצא מתוכה מוטי-הברזל ש' שימש לה עמוד-שדרה. צחיחה חדה פילחה את חלל החדר. "בתי", רק אמרה האם.

אחר התייפחה בבכי. "בתי, לולה, ראית אותה יוסף? איך היא? ספר לי. האם אראה אותה אני?"

האב, אשר משך ארבעה ימים ישב נטול רצון, ענה בקול החלטי, סופי: "לא, איש לא יראה אותה. גמרנו!"

יודעת... לבסוף, בקירבת מעגן הסירות, מול עמוד השיש המסמן את המקום בו חצה הגנרל אלנבי את הירקון בדרכו צ' פונה, בעת מסע כיבוש הארץ במלחמת העולם הראשונה, נעמדה האשה והכריזה: "כאן! כאן היא נפלה למים!" הודעתה היתה פסקנית והחלטית, לא כמו בהוד' עותיה הקודמות. החוקרים ניסו עוד להי' ציא פרטים נוספים מפיה, אך ברגע זה הבחינה האשה בקבוצה גדולה של שוט' רים. לשוטרים אלה לא היה באותו רגע כל קשר עם פרשת החיפושים. הם נמצאו שם כדי לשמור על הסדר, בתחרות הכ' דורגל על גביע המדינה. אך נוכחותם הבהילה את עזיוה. היא נאחזה פחד ומי' הרה חזרה אל האמבולנס.

★ ★ ★

"גמרנו!" אמר האב

מספר שוטרים עלה על סירות, וי' החל בודק בעזרת מוטות ומחשבים את מי הירקון. מחפשים אחרים בדקו את השי' חים שלאורך הנחל. בשלב זה קיבלה ה' פרשה כולה דמות של סרט ניאוריאליסטי איטלקי מוזעזע בניגודים שבין המאורעות המתפתחים בו זה לזה. באי-צדקיות ש' דרו הרמקולים מסיקה עלייה. הנשיא פתח את התחרות בטקס חגיגי ומדי פעם קמו אלפי אנשים על רגליהם, בהריעם ללהטוסי כדורגלנים על המיגרש. ובמרחק עשרות מטרים בלבד עסקו השוטרים במלאכתם המתחלחלת.

השוטרים בסירות עברו על פני המקום שבו נועדה להתגלות הגופה, מבלי להבי' חין בדבר. רק במקרה, כעבור כחצי שעה, נתגלתה הגופה על פני המים, עלידי צלם העולם הזה (ראה עמודים 110-111). באותו רגע בדיוק נשמעו תרועות-גיל מטורפות של חסידי מכבי: שייע גלור הבקיע זה עתה את שער הפועל פתחתקחה. נהג זן מוזקן חיבק את שני בניו מרוב שמחה, על תוצאת 2:0.

בבית משפחת אליהו, במרחק קטן מן האיצטדיון, שררה מועקה מחניקה. ההורים

דליה יכולה להישאר בחיים שמונה ימים ללא אוכל או שתיה.

כאשר הגיעה למטרה הידיעה כי ע' זיוה נראתה בסלמה, לפני נסיון-ההתאבדות, נפתחה חזית נוספת לחיפושים. מפה ל' אוון עברה הידיעה כי עזיוה ביקרה בבית אמה בסלמה, מילמלה משפטים מקוטעים על בורות ובאורות שהיא מכירה בסביבה. ביום השני של חקירתה אף הוטעה האשה לביתה בפרדס-כץ, בנסיון לזעזעה ולהי' ציאה מאדישותה, להניעה להיזכר במה ש' עשתה מן הרגע בו עזבה את ביתה, "יד ביד" עם דליה כפי שסיפרה אחת הילדות בשכונה. אך נסיון השיחזור נכשל. עזיוה הביטה סביבה בעיניים נטולות-הבעה.

★ ★ ★

"כאן!" אמרה האשה

לבסוף דיברה האשה. לפי ידיעה שלא קיבלה אישור אך גם לא הוכ' חשה, קרה הדבר בהיותה בביתן 33, ב' מחלקה הפסיכיאטרית של בית-החולים תל-השומר. סוהרות שמרו עליה, שעה שד"ר קולצ'ר ניסה להוציא מפיה הודאה על מה שעשתה עם הילדה. נראה שניסיונו של ד"ר קולצ'ר, שהיה קודם לכן רופא בבית החולים לחוליותו בעכו ואשר התנסה ב' חקירות פ'שעים חוליות, עמד לו. שכן, ביום חמישי בבוקר, פתחה סוף-סוף עזיוה צדקה את פיה. ואמרה: "הכנסתי את דליה לתוך בור, תחת גשר הירקון."

מיד נלקחה באמבולנס אל גשר הירקון, כשרופאים ובלשים נלווים אליה. טוביה שמשוני אחז בזרועה, לבוש מעיל-קצצר לבן של רופא. השוטרים, שזה עתה ניתנה להם נקודת-האחיזה הממשית הראשונה בפרשה זו, חיפשו במאמץ מתודש. הם בדקו את גשר הירקון מכל עבריו, סיירו בשדות שלאורך גדותיו. לשוא. נראה היה כאילו החולה רק היתלה בהם.

החוקרים והבילוח לאורך הירקון, לכיוון האיצטדיון, מדי פעם היתה ממלמלת: "כאן, כאן, לא... כאן? אני לא יודעת, לא

כך גיליתי אותה!

שהיה עמי הנה העלך לאיבוד. מסכירת הן סירות הרגיעה את ה... אנשי המשטרה יצאו בסירות עוד יותר גרוועת — ואף אחד לא טבע. זכרים אלה שכנועני כליל. שכרתי סירה והזלתי לחתיר צפונה.

באותו רגע, לא השבתי כלל לחפש באופן עצמאי אחר הילדה. כבר קרה לי קודם לכן, להסתכן או להיכנס למצבים בלתי-נורמליים, במסגרת עבודתי. הפעם, נראה לי כל סיכון כדאי.

כך מושבתי באותו רגע היתה להגיע אל סירת המשטרה, מהר ככל האפשר. השיטרים עברו לפני שעה קלה על פני הנחל במקום זה ולא גילו דבר. אם ימצאו משהו — יהיה זה דחוק יותר, במקום בו היו מצויים הן שיטרים באותו זמן.

מן החוף הגיעו אלי שאגות אלפי הצופים באיצטדיון. כאן צועקים אנשים בטירוף של טמחה, הרהרתי, ומרחק מטרים ספורים מהם עוסקים שיטרים וגמנדבים במלאכה המחרידה של חיפוש אחר גופיתיה של ילדה תמימה, שנוצחה בטירוף, אולי של אהבה.

התקדמתי בחתירה בנדר הנחל. המים היו עכורים, כצבע הבין. צבע זה דבק בכל עצם שחלף על פני הנחל. ללא כל סיבה, הלם בי לבי בחזקה. "אולי..." אמרתי לעצמי ונעצתי מבט בכל חפץ שצף על פני המים.

*** חפץ מטמפל על הגלים

שוב לא היה חשבו בעיני להגיע אל השיטרים המחפשים. האטתי את מהיר רותי והתמסרתי יותר ויותר לחיפוש מדויק. דק. הראות היתה טובה. ראיתי בבירור קר רות, שיחים ופסולת שנישאו על פני המים. מדי כעס נגעתי באחד החפצים הצפים על פני המים העכורים בקצה המשוט, כדי לעמוד על טיבו.

עברו עשר דקות. הייתי עתה במקביל לשערי האיצטדיון. שאגות חובבי-הספורט נישאו אלי ביתר עוז. ממרחק כמה מטרים לפני, על הגדה המרוחקת מן האיצטדיון, הבחנתי בעשרות אנשים הבוהקים בעזרת מקלות את השטח שבין העצים והשיחים. זרם פתאומי סובב קלות את הסירה. העי מקתי את המשוט אל תוך המים, כדי ליישר את הסירה. ואו, במרחק מטר בלבד מדופן הסירה, ראיתי חפץ, שטיבו המדויק נעלם ממני, עולה ויורד על הגלים הקטנים שהי עלתה הסירה.

היה זה חפץ חום, שדמה לשיח קטן. קירבתי אליו את משוטי, כדי להעלותי לבי.

- זאת אריה קרן -

עוד לפני חטיפתה של דליה, מאורע הטעון צילום, היה זה מישחק הכדורגל על גביע המדינה, באיצטדיון רמת-גן. כמובן שכיטוי החיפושים אחר הילדה קדם לכל עבודה אחרת, אך משראיתי כי בחזית זו אין מה לצלם, החלטתי לפנות לצאת ולצלם את התחרות.

עד אשר הגעתי לאיצטדיון והספקתי להציג את קטנועי השעה היתה כבר 2.15, ליד השער אמר לי שוטר: "אין לך מה למהר, הנשיא כבר הגיע והטכס החגיגי כבר התיחל".

זירותי את צעדי לפתע, ממש בשניה בה הושטתי את כרטיסי לסדרן שלידי הי שער, שיניתי את דעתי. משהו — קשה להגדירו — אמר לי: חכה, אל תיכנס. יתכן כי באותו רגע נקלטה בהכרתי העובדה שהאיצטדיון עומד על גדת הירקון, חזרתי והלכתי עד לאקליפטוסים הגבוהים,

יוב רביעי היה כבר ברור כי החיפושים אחרי דליה אליהו מתקרבים יומם. אותו בוקר נכנעה סופ'סוף החוספת וטורפת עזויה צדקה ללחץ חוקריה, והרנה כי גופתה של דליה נמצאת בירקון. זילה אמרה שטמנה אותה בתוך שוחה, מחת לגשר הירקון. אחר-כך שינתה את דעה ואמרה כי הגופה בתוך הירקון ימו.

את הידיעה על כך קיבלתי מהמערכת, גי הצהירים. מיהרתי יחד עם כתב אל זר הירקון. לא מצאנו נפש היתה נסענו וזר הנחל מבלי להיתקל במחפשים. לבי ה החלטנו כי הידיעה לא היתה, ככלות כל, אלא אוזקת-שחא. ליתר בטחון, בדק את המצב ליד הגשרים האחרים של הירקון, אולם גם שם לא נראה כל סימן של גופה או מחפשים אחרים.

בלוח העבודה שלי לאותו יום נרשם,

הנוטעים על שפת הנחל. "מה עם החיפוש?" שאלתי שוטר שעמד שם. תפקידו היה רק לשמור על הסדר במבואות האיצטדיון, אולם הוא ידע מה מתרחש בחיפושים אחרי הילדה הנעדרת. "עוד מחפשים", השיב, והצביע לעבר המים הרדודים. "יש כאן סירת משטרה, בערך מאה מטרים בי מעלה הנחל".

"איך מגיעים לשם?" שאלתי.

"אתה יכול לעקוף את האיצטדיון או לשכור סירה במעגן ולחתור צפונה", השיב השוטר.

*** שאגות מעבר האיצטדיון

מיהרתי אל מעגן-הסירות הקטן, בין האיצטדיון לבין בית-חרושת ירושלמי. אל מזה העץ הרעוע היו קשורות שלוש סירות, רועות עוד יותר, מלאות בחציין מיר נחל היססת. אם יקרה משהו לסירה, חשבתי, יוכל אני לשחות לחוף, אך הציווד היקר

(תמונה משמאל) עליידי חברו מיכה ברעם, צלם במחנה, שעמד על החוף ועקב אחרי המאורע (השלישי מימין, בתמונה שבראש העמוד). אותה שעה עמדו מאות שוטרים ואזרחים על החוף. ביניהם נראה קהל רב שאיחר להיכנס לתחרות שהתקיימה באותה שעה באיצטדיון הטמ

בדרך אל החוף הקצין תמיר מחזיק בגופת הילדה על דופן הסירה, לאחר שנמשחה מן המים, בשעה שהשוטר חותר לעבר החוף. בשעה שתמונה זו צולמה עליידי אריה קרן, שגילה את גופת דליה אליהו, צולם הוא עצמו

אזרחים ושוטרים אווזים בהיסטריה בגופת דליה, בשעה שהיא מועברת לחוף

בתדהמה את מבטו מן הילדה, היא נראתה כאילו נרדמה במיטתה: רק רגליה וידיה היו מעוותות. אולם על פניה היתה נסוכה ארשת של שלווה, כשל ילדה נמה.

התרנו במהרה אל החוף. עשרות ידים הושטו לקבל את הגופה הרטובה. משהו הושיט נייר עתון — והילדה נעטפה בו. כשהם נושאים את הילדה מעל לראשם, פתחו עשרות אנשים בריצה מטורפת אל מכרזית המשטרה. את המהומה ליוו שריקות של עשרות משרוקיות, צעקות היסטוריות וצפירת מכונות. משהו פקד: "סע למכון הפאטור-לאגי!"

מן האיצטדיון הסמוך בקעו שאגות-גיל של קהל משולהב.

אספתי את מצלמותי וקפצתי לחוף. הסירה הריקה רעדה לרגע מן התנופה הפתאומית, והחלה שוקעת לאיטה במים. היא כבר עשתה את שלה.

בכיוון אליו, ביקשתי שרק שוטר אחד יעלה לסירה, מאחר וזו היתה כבר מלאה מים. אך בטרם השלמתי את המשפט, כבר התייגדדה הסירה תחת משקלם של עוד שלושה שוטרים. דפנותיה שקעו יותר ויותר במים. משהו צעק לעברי: "אתה בעצמך צא מה-סירה!"

לבסוף נשארו שלושה איש בסירה: קצין, שוטר ואנוכי. השוטר חתר, אני הכנתי את מצלמותי והקצין התכונן למשוח את הגופה.

★ ★ ★

שינה במיטת המות

הזרנו אל אמצע הנחל. הקצין התכופף מעל למים, אחז בשמלתה של הילדה, והרים אותה אל הסירה. השוטר ואני סובבנו אינסטינקטיבית את מבטינו מן ה-מחזה המחריד. אפילו הקצין הסיר לרגע

כי אני עתונאי. צעקתי — מאוחר יותר אמרו לי שצעקתי כמטורף — לעבר קבוצת המחפשים שעל החוף: "הנה הילדה! מצאתי את הילדה!! בואו, בואו הנה מהר! מהר!"

מאותו רגע התפתחו העניינים במהירות מסחררת. תוך שניות נעלמו המחפשים מן החוף והצטופפו לידו. שוטר ששמע את צעקותי הוציא משרוקית והחל שורק בהיסטריה. עשרות שוטרים, שניצבו בתפקידי שמירה ליד שער האיצטדיון, שמעו את השריקות ופתחו בריצה מבוהלת לעברי. מאות אנשים שלא נכנסו עדיין למגרש ה' כדורגל, וראו את השוטרים רצים, הצטרפו אליהם בריצה ובצעקות. עד מהרה הייתי מוקף המון רב, נרגש, נסער ומוזעזע.

מהחוף צעק אלי משהו: "קח אותה לסי-רה!" אחר יעץ: "תחזיק אותה! אל תתן למים לסחוף אותה עוד פעם!" קצין משטרה קרא לי להתקרב בסירתי אל החוף. חתרתי

דיקה על פני המים. הוא היה כבד למדי. התאמצתי.

הוופץ התרומם. הרגשתי כאילו אלפי נמר לים מטיילות על גופי. השיח היו שערות של ראש קטן. התקרבתי עוד יותר, וכשאני רועד כולי הרמתי שוב את החפץ מעל לפני המים. המחזה שנגלה לעיני היה המוזעזע ביותר שראיתי בחיי.

על קצה המשוט נחה גופתה של ילדה קטנה. את פניה לא ראיתי, כי היא צפה על פניה. היא לבשה שמלה בעלת משבצות כהות — אותה שמלה שהמשטרה תיארה אותה בפירסומיה. ידעתי: מצאתי את דליה אליה.

★ ★ ★

שריקה היסטורית על החוף

את חיפשי התחלתי אמנם במסגרת תפקידי כעיתונאי, אולם ברגע זה שכחתי

לו הדליק משהו את הניצוץ המוסתר, פרצה השנאה שפיצצה במסתרים, אימה בחורבן.

גלים גלים על היריב. בני חמולת זאב סרבו לקבל את המשפחות הנספות, שנמנו על בני החמולה היריבה. הסוכנות היתה נאלצת להביא את המתיישבים החדשים בשעות הלילה, לחלק להם את בהמות העבודה בחצות. עם בוקר פשטה השמועה בכל בתי הזאבים. גלים גלים, כשהם קראים קריאות קרב עתירות, הסתערו הזאבים על בתי הזינאבים החדשים, ניסו להדפם מעמ' דותיהם החדשות. אולם בניגוד לשליטי תימן האדישים, היו השליטים החדשים כי כפר ינן ערים הרבה יותר. משטרה גדרה התערבה ברגע הנכון, עצרה את היריבים, אימה לגרשם מן הכפר. השנאה שפרצה רוסנה שוב, אך רק מעל השטח.

על רקע זה נפוצה באחד הימים הבשורה המרעישת, זכריה זאב מבקש לשאת את בת החמולה השנאה, נירית זינדאני. כל כח המחץ של השנאה שרוסנה כחן נגד בני הוג המרדן.

המאה ה-20 מול ה-12. השבוע, לאחר למעלה משנה של מערכה נואשת, הביא זכריה המאורש את אשתו נורית לבי תם החדש. למעלה מאלף אורחים הציפו את ינון בחתונה הגדולה שנערכה בסוף השבוע

במערכה מחודשת למען איחוד המשפחות יכול היה הנשיא, למשל, לפנות בקריאה אישית אל נשיא רומניה, שיתערב על רקע המנטרי, עולים, שבני-משפחה תיהם נשארו ברומניה, יפנו לצלב האדום ה' בינלאומי, אמה, שביניהן נשארו ברומניה, ונשים שבעליהן לא הצליחו לעלות עמן ארצה, יפנו לארגוני-נשים ברחבי העולם. "העיקר", סבורים מארגני האסיפה, "הוא להפך את השקט שירד על כל פרשת ה' עליה מרומניה".

דרכי חיים

רומיאו ווליה ביון

"מעולם לא היתה עליה כח עצבה, כסיפור של יוליה ורומיאו אהובה" (שכספיר, רומיאו ויוליה)

בדיוק כמו בין משפחות מונטגיו וקפולט בעיר וורונה, הפרידה שנאה כההם בין חמולת זאב וזינדאני בעירן בראש שבת' כן. שנאה עתיקה ומושרשת זו היתה הר' כוש היחיד שהביאו עימם בני שתי החמור לות היריבות כשעלו ארצה מתימן ב-1950.

כמו במחזה השכספירי שהתרחש בורונה העתיקה היתה נפוצה סיבת השנאה העמוקה

(המשך ממעמד 4)
של העוגה הממשלתית. במקרה זה היו ה' משרדים הראשיים של הממשלה, שמעולם לא הוצאו מידי מפא"י, עוברים לשרים ממפלגות אחרות.
ברש העלה שיקול נוסף, שיכול היה ל' שכנע את המפלגות השונות להסכים להצעה: "חכים רב, חסר כל סיכוי לקבל משרד ממשלתי, היו זוכים במקרים אלה לתפקיד דם של שר. במקרה זה יכולות היו המפלגות הקטנות לפתור כמה שאלות אישיות ללא מריבות פנימיות.

קרוב לאפס. רעיונו של ברש, שצץ בעת ובעונה אחת בכמה מוחות בארץ, היה כמעט חסרי-סיכויים לחלוטין. אפילו היה המשרד המתן עולה לפסים רציניים, היה נמצא משהו שהיה מוכר אותו ב' רגע המכריע למפא"י, תמורת מחיר מתאים. בכל זאת לא היה מופרך לגמרי. השבוע טיילו רעיונות של קואליציות ניר בכל פנינות הזירה המפלגתית בקשר לבעיות שונות העומדות על סדר-היום. אלא שגם שם היו סיכויי הניאזיניום קרובים לאפס.

עולים

צעקה מקיר אל קיר

"אנא" פנה ישיש אל מארגני האסיפה,

המינוי -
טיבלח
חשבונך,
וא
פרט
אוחו
בהקדם

זכה ב-30
אלף לירות

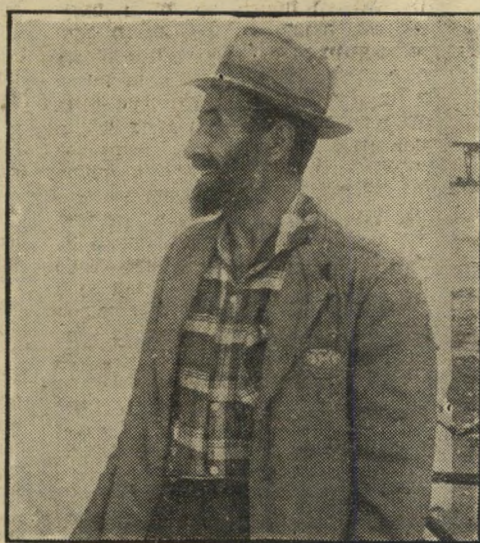
מרדוד מרסיאנו מרה'
ולנסיה 15, יפה, זכה
ב-30 אלף לירות בהג'
רלת מפעל הפיס.
מס. הפרטים 174400.

ואתה... הנסית
מוזר!
ההגרלה בשבוע הבא!

שתה
תסס
תקבל פרס

חתן זכריה וכלה נורית

אב זאב

כי מעולם לא היה סיפור כה מלאי-דון, כזה של

שעבר. המאה ה-20 ניצחה את המאה ה-12. סיפור רומיאו המנצח, שלא קישר את גור' לו עם זה של בן דמותו האטלקי, שסופו הסרגי שימש עילה לטרגדיית-שיא של שכס' פיר האנגלי: "ישראל זה לא תימן. כל ה' צעירים בכפר היו אתנו. אחרי שנה שה' תובכנו יחד בא האבא שלי אל האבא של נורית. עובדה זינדאני נדהם כל כך שהיה מוכרח להסכים."

לשכספיר הישראלי, שהיה מבקר שלושה ימים לאחר מכן באסיפת המושב, בה הצ' ביעו גם בני חמולת זאב וגם בני חמולת זינדאני על קבלתן לחברות של שלושים המשפחות החדשות. יכול היה להיות סיום אחר לרומיאו ויוליה. לפי קצב הפרולוג של הטרגדיה השכספירית יכול היה הא' לסכם: "כי מעולם לא היה סיפור כה מלא' רון / כזה של נורית וזכריה מינון."

דרכי אדם

השטר האחרון

גבר גבה-קומה, חוס'ענינים ובעל ש'ער שחור הנטה להקריה, עתיד לשמוע הש' בוע את הבשורה הנוראה ביותר המצפה ליל דאשה: הוריו, אושים בני 66 ו-62, מפרפרים על סף המוות, לאחר שהרעילו את עצמם ברעל בלתי-ידוע, בנסיון נואש ואחרון לכפר על חטאיו.

אולם היה סיכוי מועט מאד לכך שב' שורה זו תרעיש את הגבר אדיב-החיוך. כי נח דורון, שבילה באחד הבארים אי שם באירופה, בעת שהוריו הזקנים נטו למות, רחק את הרעל שחדר לדמם שלו הוריו, שנים רבות לכני רגע טרגי זה.

מן הזב אל הכיס. כחייל בצבא ה' בריטי במלחמת העולם השנייה, ומ"כ ה' הגנה במלחמת העצמאות, לא בלס נח דו'

דם בין שנאה לאהבה. זכריה זאב, בו ר'יש החמלה הזאבית, סאלם, היה בן 11 כשהגיע עם בני משפחתו לינון. הוא ידע כי שנאת מחדת שוררת בין משפחתו למש' פחת זינדאני, אולם הוא לא קישר שנאה זו עם נורית זינדאני, בתו של ראש החמולה היריבה. כל מה שידע היה כי נורית, אז בת עשר, היתה ילדה שחרחרית וחיננית, שלמדה כתה אחת נמוכה יותר בבית הספר.

רק כשהתברר, הבין זכריה כי השנאה הבין-משפחתית על לה-לפכו לגבר המאוכ' זב ביותר בינון. כי בחמש השנים שעברו מאז הגיעו למשב, התאהבו זכריה ונ'רית זה בזה, הסתירו בגישות מקריות את אה' בתם הילדה, שנאה נוראה חצצה בין שני המאהבים, וכמו במחזה השכספירי היה עלול להשפך דם לכשיתנגשו השנאה והאהבה.

ביניהם התעצם ינון והפך למושב משג' שג. הסוכנות החליטה להרחיב את הכפר ולהוסיף 30 משפחות על יושביו, ואי' כאי'

שנערכה לעולי רומניה ביפו לפני שבוע, "התאחדו. הקימו קואליציה רומנית מקיר אל קיר."

הישיש לא התעניין במיוחד בתכסיסים ה' מפלגתיים להקמת ממשלה חדשה. אותו עניין מצב משפחתו שנשארה בבוקארשט. "כל זמן שמנהיגן עדתנו מפוצלים בין ה' מפלגות יהאינטרס המפלגתי עולה בעינם על האינטרס של בני עדתם", המשיך הזקן, "לא נוכל לעשות דבר לטובת אחינו שם."

האסיפה כשלעצמה היתה חידוש בח' ייהם של עולי רומניה בישראל. היא נ' ערכה עליידי עורכי השבועון הרומני ה' בלתי-חלוי אדוורל (האמת). שהזמינו את נציגי המפלגות, הסבירו הם לקהל שהתאסף באילם: "לכל מפלגה מסונף אנוף אירגון אי מחלקה לעולי רומניה. אם ניזה ללכך את כל הכוחות, נוכל לעשות צעדים מ' משיים לחידוש העליה מרומניה."

גלי השביתה. מה יכלו לעשות אותם אורחי ישראל למען חידוש העליה, לפחות במידה שתבטיח את איח'דן של 14 אלף המשפחות המבוותרות כיום בין שתי הא' רצות? הסביר העורך: "הפסקת העליה, יותר משהיא מדיניות החושים הגבוהים ברומניה, היא תוצאת פעילותם של הד' גים הגנומים יותר, ושל הבולשת. בשני מק' מית אלה ממלאים יהודים תפקידים מכובדים, והם מעוניינים להוכיח לרומנים כי היהודים אינם משתוקקים לעלות. על כן מפריעים הם, עליידי הערמת מכשולים מינהלתיים, לעליה המונית."

הדרך ללחם במצב זה, לדעת עורכי אדוורל, היא להפעיל את דעת-הקהל ב' עולם. כאשר שבתו מנהיגי עולי רומניה שביתת-רעב בבית-הכנסת הגדול בתל-אביב, לפני חמש שנים, היכה הדבר גלים בעולם גלים שהריגשו היטב בבוקארשט.

נאצר במעטפת קלפ

עתה התגלה כי מאמר ההשמצה המפורסם של ד"ר בן-גוריון, שפורסם בדבר ביום שישי אחרי הבחירות, עוכב בזמנו במערכת היום. המאמר היה צריך להתפרסם כבר ביום חמישי. אולם אחרי שעורכי העתון קראו אותו, שלחו שליחים לביג'י, ביקשו ממנו לשנות את הנוסח. ביג'י סרב והמאמר הודפס רק ביום שישי. עתון מפא"י בשפה האנגלית, ג'רוזלם פוסט, לא ידע על הדחיה, כתב כבר ביום חמישי שהמאמר יופיע ב"איתו יום בדבר... ידידים אחרים של ביג'י לא היו אף הם מרוצים ביותר מן המאמר המעליב. ידידו הטוב של בן-גוריון לאחרונה, המשורר אורי צבי גרינברג, לא התבייש, קרע את המאמר בנוכחות קהל רב, התבטא בחריפות נגד ביג'י... נרגז ביותר היה השבוע גם ח"כ חרות ארזי, שהעלה הצעה דרמטית במרכז מפלגתו: "אם העם אינו רוצה בנו — אני מציע שכל חברי הכנסת מטעם חרות בכנסת השלישית יתפטרו ואחרים יבואו במקומם". מרכז המפלגה עבר לסדר היום, לא דן בהצעה... סיפר הד"ר נפתלי וידרא, המנהל הכללי של חברת שוהם שחר לא מכבר מסר במזרח הרחוק, כי ביאופן אסור להתהלך ללא כרטיסי ביקור ובאופן מיוחד לידם זר. כשהגיע לארץ זו היתה אחת השאלות הראשונות שנשאל אם יש לו כרטיסי ביקור. "לא", אמר וידרא, "שכחתי אותם בישראל". מארחיו לא נתנו לו להמשיך בדרכו, והוא נאלץ להמתין בבית דפוס עד שהגיעו לו 200 כרטיסי ביקור. באותה הזדמנות גילה וידרא על חדוש בכרטיסי הביקור שהגיעו ביפן — הטבעת מים של דיוקן בעל הכרטיס. במקרה ומישהו לא יזכר מיהו נושא השם, יתחיק את הכרטיס מול האור ויוזה את האדם... אין ספק כי כמה תיררים שיבקר בכנסת הרביעית יהיו מוכנים להישבע כי ראו את גמאל עבד אל-נאצר יושב בכנסת. כי אחד מחברי הכנסת הרביעית הערביים, דומה דמ' יון מפתח לשלט מציצים. האיש הוא מוח' מור אל נאשא, איש הרשימה הערבית במשולש. נאשא, שהיה בזמנו איש אחדות העבודה, והתמנה עקב כך לקצין המחוז בצנרת, עוב כחידוש לפני הבחירות את מפי לגו והצטרף למפא"י. הדמיון בינו לבין נשיא מצרים דחף כמה לאומנים מבני כפרו לשים במעטפת הבחירות את תמונת נאצר... כאשר ביקרה משלחת הסקר של ה' מגבית היהודית המאוחדת בירושלים, גילתה את מחברות המשלחת את משה ד"ר כשהוא נכנס למלון המלך דוד, שאלה את מלה המשלחת: "מי זה המלפס הזה הנראה כלקוח מהספר אקסודוס?"

דיאטה לשרת-החוק

בעוד שרי הממשלה מאבדים ממשקלם בשלבים השונים של המשא ומתן הקואליציוני, מציאה שרת החוק גולדה מאיר, דרך נוחה יותר לררות — דיאטה המורה של 600 קלוריות ליום, עליה היא מקפידה

ח"כ אל-נאשא מקבל את חמינוי חישוב עבד אל-נאצר בכנסת

מידה השחקנים ללמוד קטע בעל-פה. שיסע אותה שרגא פרידמן בקריאה: "מתי תהיה הפרמיירה? כששאלה המורה: "איו פרידמ" יירה? הסביר לה פרידמן: "אצלנו בהבימה, כשיודעים כבר בעל-פה עושים מד פריד"רה."

סמירות-לחי לשחקנית

הדוגמנית-שחקנית-זמרת אילנה רובינא הפרה את נדרה שלא תופיע עוד בתצוגות אופנה. היא יצגה את ישראל בתצוגת ה' אופנה האיסלקית, אחרי שהזדקקה בקריאת ס.א.ס. על ידי סלון האופנה גניה. באותה הזדמנות נקמה אילנה את נקמתה בכל ה' דוגמניות שלעזו לצורת הליכתה, שריתה שונה מצורת הליכתה. היא היתה הדוגמנית הישראלית היחידה שהצליחה להתמודד בכבוד עם האיסלקיות... פחות מאושרת היתה שחקנית מתחילה אחרת, מרגלית אנקורי בת ה-20. מרגלית, לשעבר שחקנית בלהתקן פקוד מרכז, הצטרפה ללהקת איילון, הופיעה עצמם בחלטורות. למען עבודה זו דחתה הצעות-עבודה שניתנו לה על-ידי האהל ובצל ירוק. אולם הלהבות באה לא קימה בצורה קיצונית ביותר. כשהתעקשה מרגלית יום אחד כי מכונת הלהקה תיקח אותה מכנית ולא מביתו של אחד מחברי הלהקה, היא נכנסה בריב דברים עם חיים פולני, הענק שבלהקה, שבסיומו העניק לה זה שתי סטירות לחי, שסיימו את עבודתם המשותפת... בהופעתו של חיאטרון בצל ירוק בירושלים, בהצגת... שלש נקודות, יצא חיים טופול כדרכו אל הבמה, הודיע כי הקטע הבא יהיה הצגת סיפור בצורות סגנון שונות. טופול הציע לקהל לספר את ה' סיפור שיוצג על הבמה. אחד הצופים ביצע שהבחין בין בן-אמוץ שישב באלם, צעק: "שדן יספר את הסיפור". הפסיק אותו סיפור גס... יותר רציני היה במאי בצל-ירוק אורי זוהר, שהשתתף השבוע במשחק כדורגל של קבוצת סגית בלחץ צופים. כאשר גנע בידו בכדור באחד משלבי המשחק ואחד הצופים צעק "הנדס!" גער בו זוהר: "אתה לא יודע שלצופים אסור לשקר? לא למדת את דיברות הצופה?"... כדורגלן קצת-יותר-מפורסם, מאמן ה' נבחרת הישראלית לכדורגל ג'וזה גלינארי שחזר מבלגיה, שם חזה במשחק נבחרות יוגוסלביה ויוון, הביא עמו רק חבילה קטנה שהכילה כמה בקבוקי סליבוביץ. הצהיר מאנדי כשנשאל על מהות היבוא המור: "אף פעם עוד לא השתכרתי. אבל אם ננצח את פולין או נשיג תיקו, נחטל את כל הבקבוקים, ואני נשבע שאלמד עברית באופן אינטנסיבי".... במצב לא כל-כך נעים מצא את עצמו השבוע עוזי לוי מתסכר תאי קול-ישראל, שהתחיל השנה ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים. כבר בשי' עור הראשון על בעית הנפט במזרח התיכון, השיב לוי באריכות על אחת הבעיות, שמע לבסוף את הערתו של הפרופסור ד"ר אילון: "אתה מדבר בשפה של ה' מאה ה'19".... אלה שהתגעגעו לשירתו של אילנה רובינא, ויכולו לשמוע אותו שר ערב ערב במועדון עומר כייאס. ברקע תכ' ניתו נמצאת אשתו אביבה, המחזיקה בידו במשך רוב זמן ההופעה... לכבוד רב זכה השבוע צעיר ישראלי שהוזה בארצות הברית, הצעיר, זאב בופמן, שהתמנה כמנהל תיאטרון בלוס אנג'לס בשם להגרנד, נבחר השבוע כיושבי-ראש התאחדות בעלי התיאטראות בלוס אנג'לס.

רון במיוחד. אולם בחיים האזרחיים, כמו עזוני קלפים ובמקומות בלוי-יקרים א' חרים, היה הגבר הצעיר דמות מוכרת ו' אהודה מאד. כי בנו של סוחר התבואה העשיר מחיפה, לא קמץ מעולם את ידו. סיפרה השבוע לכתב העולם הזה רחל דורון, אשתו המזועזעת של הבן ההולל: "לנח לא היה חסר כסף מעולם. הוא לא אמר לי מעולם כיצד הגיע אליו כסף זה, הוא לא סיפר לי גם כיצד הוציא אותו".

השבוע התברר כי המקור היחיד ה' הבלעדי לסכומים רבים אלה היה כיסו ה' רחב וליבו הנדיב של אבי נח — שאול וינרב, סוחר התבואה יליד אוסטרליה, ש' פרפר בין החיים והמתת בבית החולים רמב"ם בחיפה.

אב וינרדני נורית וזכריה מיוון

משטרה על דלת בית משפחת דורון. ל' לה קודם ערכה פריצה בביתו של האב, על ה' הכרמל, טביעות האצבעות שהיו על הקופה הוליכו בכרוך אל הבן הפורן. אז טישטש האב את המקרה, הציל את בנו מדי המשטרה. באותה הזדמנות פרץ נח דורון בבכי, נשבע לאביו כי "מעולם לא יחזור על טעות זו, יונח את דרכי הנלווה".

דמי קבורה ע' השירה. ערכה של שבועה זו לא היה רב. לא עבר זמן ונח, שהפך להיות סוחר חומיקאלים, הסתבר שוב. הפעם ניצל את חתימת אביו ללא נקיפת מצפון. האב, שחרד לגורל בנו, חתם על שטרות בסכומים עצומים. נח, שיצא אחת לבמה חודשים למסע עסקים לחוץ לארץ, בובו כספיים אלה בהתקנה, בעיקר במקומות בילוי בשחיץ וגרמניה. באוקטובר נסע נח שוב. הפעם בלי ל' חוזר. נושים מבוהלים מיהרו אל ה' חר המכובד ובידיהם שטרות חתומים על ידו. האב, שחרד לכבוד המשפחה, שלם. איש לא יודע בדיוק כמה. ברור רק כי לאחר שחיסל את כל רכושו ועסקיו, נש' ארו עדיין שטרות בלתי-פדויים בסך של כ'9 אלף ל"י.

שאלו וינרב ואשתו רוזה לא יכלו ל' שאת עוד את הבושה. הם הסתגרו ב' חווילה המרוהטת שלהם ברחוב התור 14 בהר הכרמל, בלעו רעל קסלני. על השידה, ליד מיטתו, השאיר האב את סכום הכסף שנתר: 200 ל' להוצאות הקבורה. שוטרים שהובילו על-ידי עורך-דינו של וינרב, הצליחו למצוא את הזוג הקשיש בעודו בחיים. בסוף השבוע, כשהרופאים עושים מאמץ נואש להציל את הנשים, גיי' סו ידידי המשפחה את כל האמצעים על ב' את המקרה לידיעת הבן. הם לא ידעו את כתובתו, אולם בדבר אחד היו ב' טוחים — הוא נמצא באחד ממקומות ה' בילוי האכסלוסיביים באירופה.

פסוקי השבוע

- הפיליטוניא יוסף ("ג'י") ויניצקי, אחרי שהרב אברמוביץ' מסר את ראשות עיריית תל-אביב למרדכי נמיר: "כעת אני מבין את ניקיטה כרושצ'וב שאמר: יש לנו יותר מדי אברמוביציים."
- "כית חרות אסתור רזאל-נאור, בסכמה ממלגתה את הדיון על כשלון המפלגה בבחירות: "הסיסמה שלנו בבחירות הבאות צריכה להיות: יותר להצביע — פחות להרע!"
- שלום רזנפלד, על מועצת גדולי התורה שהתכנסה לקבוע את דרכה של אגודת-ישראל בעקבות החלטות מוסד חברינו של מפא"י: "מועצת גדולי התורה עומדת לשנות שמה ותקרא — גדולינו."
- פייר ז'ילבר, מי שהיה שגריר צרפת בישראל, בנאום פרידה: "בכל פעם שתתקלו בדיעה אודות קשיים ביחסים בין צרפת וישראל, הזכרו בי וחדלו לדאוג."
- מנחם בגין, בתגובה על העלבונות שהטיח כלפיו דוד בן-גוריון: "אותו עבד כי ימלוך חיוב ללמוד ולדעת, כי אף אם מנהיגי כל המפלגות יעמדו לפתחו, יסלימו עם צעפו ויריכו ראש בפני רודנותו — אני אבזז להשתוללותו הפראית ולשליטתו החולפת."
- הסופר יורם מטמור, בהשחתו את הדוגמניות האיסלקיות לדוגמניות הישראליות, אחרי שאשתו אילצה אותו לחזות ב'80 דגמי אופנה: "לדוגמניות האיסלקיות יש יתרון אחד על הדוגמניות הישראליות — הן הולכות יותר מהר."
- מבקר אלמוני, על הצגת מלון פארדיסו באהל: "איזה מין מלון זה שאפילו לא נתנים לישון בו בשקט?"
- שחקן הבימה שמואל רודנסקי, הידוע בלהיטותו אחרי ארוחות, על הצגת 12 אנשים זועפים שחבימה עומדת להציגה: "איזו מין הצגה זו, שלא נתנים בה אפילו ארוחה אחת?"

כתב „העולם הזה“ שליווה את מלכות המים מתאר את סיורן העליז

ויוה זיוה!

ירשה מאמה התימנית. אבל את חינוכה השמרני קיבלה כנראה מידי אביה הגרמני. שני הוריה הקפידו מאד לשמור עליה מפני השפעות העולם. עליוה חיה בעולם משלה, שאין לו שום קשר עם העולם החיצוני. זה עולם רומנטי של ספרים. אילו נכנס אביר בשריון מלא מבעד לדלת התא, לא היתה מתפלאת. כשהיא שרה שיר-אהבה איטלקי, היא משקיעה את מלוא נשמתה בכל מילה, בהיותה משוכנעת לגמרי שכך בדיוק הם הזיוה. אף שהיא המבוגרת מבין המלכות, בת 19, היא התמימה בין שלושתן.

למראה זיוה, חושבים על תצוגת-אופנה ונשף הוליבורי. למראה עליוה, חושבים על נערות שחומות הרוקדות באיי האוואי והלבושות בורזייק, ועל ציור של גוגן מטאפיטי. סגנית מס' 2, בתיה בנדיקט, שוב שונה לחלוטין. היא בת רומניה, פלא בלונדי מיפה, המזכירה חתול עגלגל מתחמם בשמש. היא נראית כאחת המבוכות הגדולות הנמכרות לתיירים באיטליה, היוצעות לעצום את העיניים והמעוררות רצון אינסטינקטיבי ללספן. אולם בתיה מתוננת בפקחות ערמומית משלה. היא יודעת לדאוג לעצמה. בעיניים הקטנים של החיים, היא עולה בהחלט על שתי חברותיה. היא מתחרה רצינית לאליפות היסתיכונות לעמידה על המקח.

לכל אחת משלוש המלכות יש מפלגה משלה באוניה. כמו בנשף הרמתינגי, יש גם כאן לכל אחת סיעה של חסידים מושבעים, הסבורים שהיא ורק היא צריכה להיות המלכה.

★ ★ ★

יול ברינר ורובח נשים

האוניה מתקרבת לאי רודוס. מימין סירת אמריקאית. בחרטומה, ארבע סוללות של קליעים-מונחים צהובים, נגד-מטוסים, המזקרים את אפיהם לפנים ואל על. ארצה הטובה מתעכבת קצת. יש בעיות מסתוריות עם השלטונות.

המלכות קמו הפעם, לכבוד המאורע, בשעה בלתי-אנושית. בתשע בבוקר הן כבר מוכנות על הסיפון הקדמי, מביטות בחוף בעיניים חומות, ירוקות וכחולות גדולות. לשלושתן זו השעה הגדולה. כי אף אחת לא דרכה אי-פעם על אדמת נכר (מלבד בתיה, שבאה מרומניה בלדותה). הן נרגשות.

מרחוק דומה העיר רודוס לעכו. ולא במקרה: דמותה הנוכחית נקבעה עלידי הצלבנים, אבירי מיסדר סנט-ג'ורג' שנולד בארץ, ושאנשיו עברו לקפריסין, לרודוס ואחר-כך למאלטה, אחרי גירושם מכאן. המיבצר האדיר, המתנוסס במרכז העיר, דומה בדיוק למיבצר עכו. הוא רק שמור יותר טוב, ואין בו בית-חולים לחולירות. אנשי רודוס הפכוה למוזיאון, משוגעים לדבר.

הדבר הנכון לעשותו ברודוס הוא לשכור אופנוע קטן, הקרוי טו-טו, ולדהור עליו לאורך החוף בשני הכיוונים. בצורה זו אפשר לראות את הכל בחצי-שעה — את העליה להר הדומה לכרמל, את הצירתיסר הבניינים הנהדרים, את המלון בו נחתם הסכם-רודוס המפורסם לשביתת-הנשק בארץ-ישראל.

מלכות-המים תפסו קאבאליירים, המרכיבים אותן מאחור על אופנועיהם. באחד הרחובות התרגשות גדולה: לפני כמה דקות היה כאן יול ברינר, המופיע בסרט המוסרט עתה באי. אבוד.

בערב, כאשר מורד הדגל היווני מן התורן וארצה ממשיכה בדרכה, מתמלאה האוניה

לאכסנדר והלומי איזורר את בדי חזמיו הטובות ביותר. צלילי המפוחית של יוסף דניאל מילאו את החלל. התגליות האחרונות של נחום נרדי-שרו על אהבות תימן. אולם הקהל, שישב רחוק בבאר של א/ק ארצה בערב הראשון של הפלגתה מחיפה, היה עסוק בשאלה נוקבת: מי יפה יותר?

שלוש מלכות-המים איחרו. (בהמשך ה- הפלגה, התרגל לכך הקהל: הן תמיד איחרו. כששלוש יפהפיות חייבות לעשות את הטואלטה שלהן בתא אחד, לפני אותו הראי, בנו אחר זה, זה לוקח זמן. משהו בין שעתים לשלוש שעות, בממוצע.) הן ישבו בפניה, שכס אל שכס, והקהל יכול היה לנתח אותן באין מפריע, להביע את דעתו על המלכות.

„השחורה היא נהדרת! זיוה אף! ותרעה את השערות...“ „אפה! היבלונדינית היא הרבה יותר חתיכה...“

„לא ראתי את הגוף של זיוה! אני אומר לך, זה משהו...“ מארגני השיש, חברות גדול, דפנה רי קוסמוטורט, שהזמינו את המלכות לסיור זה, שהיא מצוברחת או מדוכאת, די להגיד „צא-צא-צא!“ וחיוך רחב של אושר מתפשט על פניה, כמעט מאוזן לאוזן.

רק כמה אנשים רומנטיים, על הסיפון העליון, מבחינים בכך שאורות הכרמל נעלמו נתיים באופק. הים חלק מאד, הירח זורח וא/ק ארצה הישנה והטובה, שהיתה פעם ניתאם לצוללות של הצי הנאצי, מתקדמת במהירות של עשרה קשר.

★ ★ ★

שלישיית הניגודים

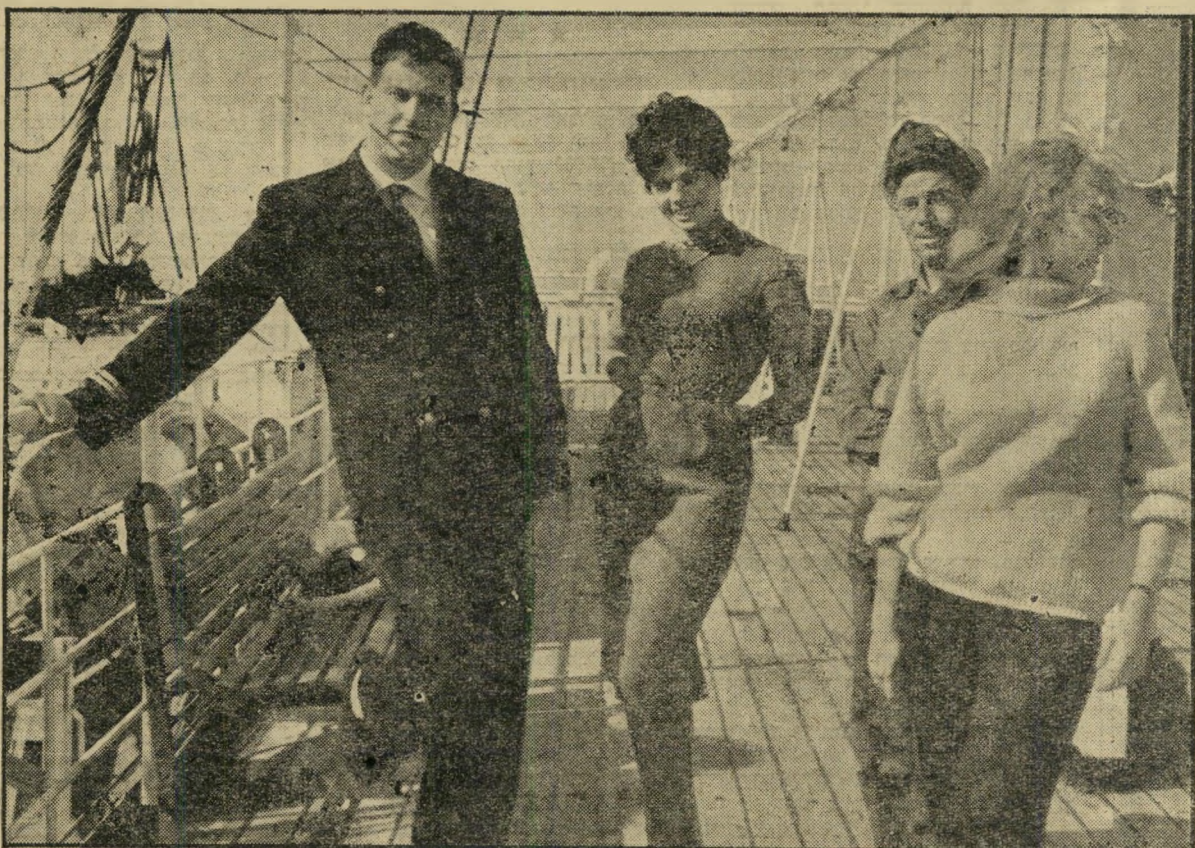
אמ' 312 הפך בטהרה לאחד ממרכזי יפהפיות, וכל מי שיכול למצוא תרוץ יגיע, וגם פחות סביר, בא לסדר משהו בי. יוסי השרברב מתקן את הברו (משוממה) פעל הברו כהלכה במשך כל זמן הג'עה. ויוסי נאלץ לתקן אותו יום מחושי) וחוק מכולם.

הקהל, שבהר ברמת-גן במלכות המים, לא ול היה להרכיב שלישיה מגוננת יותר אשר שלוש יפהפיות היושבות על שלוש מיטות של התא ומשוחחות על מה שהן צות לקנות בחו"ל. הן שלושה הפכים זורים.

זיוה היא הצברית התלאביבית המובי-ת, המוצר המיטלטל של רחוב דיונונה, מרוחק מביתה מרחק שלוש דקות. יש לה כשרון עלאי להסתדר. היא אוהבת יבנה דברים. ריקודים, שמלות יפות, את חיים ואת זיוה בינדר, יותר מכל היא יחבבת מתנות — לא בזכות עצמה, אלא אישור לכך שהיא שולטת בגברים והופכת אותם למשרתיה.

מדוע הם משרתים אותה — החל מעקוב צ'בקי, המנהל הנמרץ של חדרה-אוכל, ה- ולח בבוקר-קפה ולחמניות לתא המל-ת, וכלה במיכאל המלצר, המגניב ל- ולחנן מנה שניה של כל דבר? לא רק ש גוף ארוך ורגליים ארוכות, מידות אי-אליות וטיפונת של וולאגריות כתבלין. אישיהו אבר פעם כי היא דומה לנחש ירוך, שבלע שתי ארנבות וטרם גמר לעכל הן — אחת בחזה ואחת באגן. זיוה כשכת חיבה עלידי גילוי הלב המוחלט היא מנצלת את יופיה כדי להשיג את לה, תשובותיה המהירות והעוקצניות נושרה לעניין אנשים בשיחה. כי זיוה נהנה רחוקה מלהיות טפשה.

עליוה גרוס, סגנית מס' 1, היא ההיפך ממור. כמו זיוה היא צברית, אולם היא חזקה מזיוה כרחוק הכרמל המערבי מ-פה רחוק. את יופיה השחרחר והשתום

מפקד השיי של ההגנה. התמונה צולמה עלידי המלך ויקטור גאנגואיטיה, מאנשי הצוות, בן ארץ הבאסקים הספרדית. במשך כל הנסיעה היו המלכות חביבות הצוות, כשכל אחת מהן סיעה משלה.

על הסיפון בתיה בנדיקט וזיוה בינדר על סיפון א/ק ארצה, בחברת אנשי הצוות. מש' מאל נראה החובל השני אתי בארי, בנו של איסר הגדול, מי שהיה

דוברובניק
עליזה גרוס במרום ההר המשקיף
דוברובניק, יוגוסלביה, מאחוריה
אית העיר העתיקה, על מבצרה וחומותיה ונמלה העת

זיוה בינדר
זיוה בינדר באחד החזרות של עיר
התעלות, לא הרחק מן המקום בו נקשר
רה האוניה לרציף שלא היה אלא מדרכה של רחוב.

קנוסוס
זיוה בינדר על רקע ארמון מינוס האגדי, ש
עמד על תילו אלף שנים לפני יציאת מצרים,
בקרבת הראקליון, הבירה הנוכחית של כרתים, מולדת הפלשתים.

אחרי כמה הורות, נמצאת השפה הבינלאומית המשותפת לנוער המקומי ולישראלי
רומבות וכמובן — צ'אצ'אצ'א.

★ ★ ★

יווניה מול סאן-מאר

ערפל סמוך בקרן את האוניה מכל עבר. היא עומדת במקומה. אומללה וחסר
אונים, ומשמיעה כל כמה שניות זעקתאימים בצופר. זוהי סרגוניה. כי במרחק כ
מאור מטרים נמצא המראה הנהדר ביותר בעולם: הונציה.
עוברות שעות. קרוב לצהריים נמוג המסך. שלטונות הנמל נאותו לפצות את ארצה
העייבה, ולהרשות לה לעגון ליד הרציף הקרוב ביותר למרכז העיר. בתנועות זהיר
מתקרבת ארצה ונקשרת למדרכה של הרחוב הראשי. כאילו עמדה אוניה ברחוב דיוג
מגדל סאן-מארקו נמצא במרחק כמה מאות צעדים.
הפושטים המקומיים מתאספים לפני האוניה. בעיניים של יודע-ידבר הם מעריכים
המטען הנשי. כשהם רואים את המלכות, אוחות בהם התרגשות של יראת-כבוד.
תוך חצי-שעה כבר נמצאת זיוה בראש מגדל סאן-מארקו, בכיכר החשובה ביותר בעול
כמו עליונה, המתכוננת לנסוע עם רוב הנוסעים לסיר מודרך בפירנצה, רומא ונאפולי, ה
שיכורה מרוב התפעלות. הקהל בכיכר, בני כל הלאומים, מחזיר לה התפעלות זו. בה
תריסר שפות נערך מישחק של ניחושים: מנין בחורה זו?
"גרקי!" מנחש-שואל צעיר איטלקי, בשעה שזיוה מאכילה את היונים. לדעתו היא יונית
"ישראלית!" עונה זיוה. "אה!" אומר האיטלקי. אין לו מושג מה זה.
אחרי סיור בכנסית סאן-מארקו, בעלת כיפות הזהב, משתדלת זיוה להיכנס לארץ
הדוגים, שליטי הונציה בימי הביניים, כשהיתה זאת בירת אירופה. הארמון כבר נסגר. חי
ומבט תחנונים — השיטה הברוקה של זיוה פועלת, כמו תמיד. נכנסים. מסתובבים בחצ
נכנסים למסדרון הראשון. דחקא בית-הסוהר — שורה של תאי-ניקוז נוראים. לפו
קריאת-זעם. אחד השוערים עמד לסגור את בית-הסוהר ללילה, שם לב בנקרה שמיש
נמצא בפנים. אחת היתה זיוה מבלה את הלילה על הרצפה הקרה בבית-הסוהר של הדוג
צריכים למהר, לראות את העיר לפני רדת החשיכה. האוטובוס של הונציה — סירת-מו
גדולה — נוסע לאיסו לאורך הקאנאלה גראנדה, התעלה הגדולה, משני הצדדים, פ
הארכיטקטורה של ימי-הביניים, חזיתות הביניים שלא שונו מזה שמונה מאות שנים. הבר
שמאחורי החזיתות שופצו, צוידו בטלפונים ובמקרים חשמליים. אך את החזית אס
לשנות — זאת קובע החוק. כך נשמרים כמה מן הבינונים היפים ביותר בעולם.
אולם החוק אינו מחייב את הטבע. הונציה, הבנויה על כמה עשרות רטונים, שוק
בהתמדה, בהזירות של שנים וחצי כנטיטורים בכל עשר שנים. כבר עתה סגורות דלת
רבות לאורך התעלה בכלט, ובשעת הגאות חודרים המים לקומה הראשונה של ב
רבים. בעוד כארבעת אלפים שנה תחזור הונציה, שעלתה מתוך המים, אליהם.

★ ★ ★

שבדורים ויין

מכונה המוכה של הפיאט 600 מוזמנת בחשכה. האור הקטן מאיר את המפה.
צורך: באיטליה אי-אפשר לטעות גם בחושך. בכל מסעף יש שלט מואר המראה
הדרך לעיר הגדולה הבאה.

זיוה ושני ידידים הלזו לשכור את המכונית ולהגיע לבילה למילאנו, מרחק 360 קי
מטרים. מצע-הרוח מרומם: הונציה נפרדה מהם בצורת ארוחת-ערב דשנה: מרק-דג
שבולונים, סאלאט ירקות, דג צלוי לגברים וסטייק לזיוה, פירות, יין לבן לגברים ואחר-
קפה שחור, כדי להתעורר. הכל במחיר חמש לירות ישראליות לנפש, כולל חיוך של מל
אדיב וידידותי, באחת המסעדות הטובות של העיר.
איטליה הצפונית נראית כשורה אינסופית של עיירות. גומרים עיירה אחת, מתח
השניה. לאורך כל הדרך, שירות של אוטו-קארים ענקיים, הגוררים אחריהם טרילרים.
הכביש למילאנו הוא עורק-חבורה תעשיית מרכזי, והתחבורה הכבדה מתנהלת בעי
בלילות. אבל הכביש עצמו אינו עולה על כביש ישראלי רגיל — צר ומיושן.
כעבור שעה וחצי של נסיעה, לפני חורנה של רומא ויוליאט, בא המשבר. כל נוס
המכונית הקטנה, לולל הנהג, מתנמנמים. כדי להתעורר, נכנסים לבית-מרוח קטן באו
העיירות הקטנות. ארבעה איטלקים שקועים במישחק קלפים. מלצרים חמודה ובלו
יפה מגישה אספרסו. שואלים על בית-שימוש. אין דבר כזה. גם החצר טובה.
ברשיה. ברגאמו. שני הנוסעים ישנים, למרות הקור. הנהג נמצא במצב של נירחא
ריקנות מחשבתית מוחלטת, נוהג אוטומטית. מילאנו צריכה להיות קרובה. בשעה של
בבוקר לא נשאר ספק: אלה הפרברים של העיר. מוטב לעצור.
מחפשים כביש צדדי, ליד כמה בתי-חרושת. עוצרים מתחת לשורת עצים. מתכרבל
בשמיכות שנלקחו מן האוניה, מנסים לשכוח את הקור — וגרדמים.

★ ★ ★

גם במילא

העולם חיוור וערפלי מה השעה? שש בבוקר. כלב נוכח. מבעד לחלון נראה דג
עצים. במרחק מאה מטרים, הכביש הראשי. שם עוד מטרתים האוטו-קארים הכבד
המובילים מכוניות פיאט לנמל הונציה, לייצוא.
זיוה מנסה להשתרר, לשים איפור כלשהו. השינה לא הספיקה, אבל איש אינו עיף. כו
(המשך בעמוד 6)

שמועות על סיבת העיכוב שחל בבוקר בהורדת הנוסעים. מפה לאוזן מספרים כי רוצח
נשים, המבוקש עלידי המשטרה השבדית, נמצא עלידי השוטרים היהנים באוניה. הוא
הוגנב, כנראה, עלידי השוטרים המקומיים עצמם, שרצו להיפטר ממנו. אבל השוטרים
הרשעים טוענים שהוא בא מחיפה, ועתה הוא כלוא בתחתית האוניה ומחזר לחיפה.
שמועה מזוה — אבל רוב נוסעי האוניה האמינו בה בעקשנות עד תום הנסיעה. מדי
פעם נתעוררו הרחמים על רוצח-הנשים המסכן, הנמק לו אי-שם למטה, רחוק מאור השמש.

★ ★ ★

מרד מוד קורינת

האוניה עומדת בכניסה לתעלת-קורינת, החוצה את יוון לשניים. הנוסעים נהנים
מן החוף הקרוב. אין הם יודעים כי מאחורי הקלעים נרקם משבר נורא.
במרכז עומדת (ליתר דיוק: שוכבת) אשתו של אחד מאנשי-הצחת הנמצאת באוניה
נוסעת. בעלותה על האוניה טענה כי היא בחודש הששי להריונה. עתה נסתבר כי לא היה
זה מדויק. אחרי צאתנו מרודוס נולד לה ילד.
רופא האוניה טוען שזה פג, ושיש להוריד מיד את האם והילד בקורינת, לטיפול בבית-
חולים. האשה הכריזה על מרד. היא קובעת עתה בבטחון שהיא זוכרת בדיוק את יום
ההולדה, שהיה לפני תשעה חודשים. אם הילד אינו פג, אין צורך להורידה. הצחת תומך
באשה. האוניה עומדת.
מארגן-השיט דאג כי בין הנוסעים יימצא רופא-נשים ידוע, ד"ר פרידריך דורסט מתל-
אביב. הוא מוזק לילדות וטוען שהיא יכולה להישאר באוניה. רבי-החובל מתלבט ומכריע
לטובת דעה זו. אפשר להפליג.
בינתיים ירד הלילה. הנוסעים מצטופפים בחדרים. משני הצדדים, בטוחי-יריקה, מתנשאים
הקירות התלולים של התעלה, הגבוהים אף מן התרנים. מעלינו, על הגשר, עוברת רכבת
האירה. המלכות משתאות למראה הנדסי זה. הקצינים דואגים לספר להן כי התעלה
הראשונה נחפרה עוד בידי גרין קיסר, וכי לפני כן נהגו היוונים הקדומים לסחוב את
ספינותיהם על הגב, על ששה הקילומטרים המפרדים בין שני הימים.
עליוה עוברת את המרחק כבחלום. היא חורטת כל פרט בזכרונה. כי אחרי-כך תצטרך
לרשום את הכל בדיוק, כדי לדווח על כך במכתב להוריה.
מתחיל להיות קריר. הבנות ממחרות לתא שלהן, להסתדר ולהתאפר בשביל הבאר
והצ'אצ'אצ'א.

★ ★ ★

צאצא הויקינגים וסלובובין

מראה מרהיב-עיין: הכניסה לנמל דוברובניק, יוגוסלביה. בפעם הראשונה ישנה
הרגשה של חוץ-לארץ. רודוס, איך שהוא, עיד היתה דומה יותר מדי לישראל. מבחינת
הנוף, היא חלק מן המרחב השמי (אנב, האם היא אסיה או אירופה?) אולם הנה כאן
אירופה: אי נהדר, מכוסה כולו עציריק, בכניסה לנמל. ממול הרים ירוקים, מגדלי כנסיות,
חשמלית נוסעת לאורך החוף.
הכל חיכו לסידורים ביורוקראטיים מסורבלים. אולם בעיר קומנוסטיט זו הכל הולך
במהירות. שוטרים בעלי כוכב אדום על כובעיהם מחייכים לעבר המלכות, חיוך בינלאומי
שאינו תלוי במשטר.
העיר הקטנה מוקפת חומות, העומדות במלוא זוהרן. שום דבר לא השתנה מאז ימי
הביניים. רחוב מרכזי אחד, סימטות בעלי-מלאכה בניצב לו. פעם היתה זו עיר חשובה,
אחת החשובות בים התיכון. אז נקראה ראגוזה, ותישבה היו חלאכים, צאצאי הרומאים.
ריצ'ארד לב-ארי, גיבור הצלבנים, הגיע הנה בחורו מארץ הקודש. איניתו נטרפה מול
החוף, וכאן החלה הדרך שהובילה אותו אל השבי. (את ההמשך נא לראות באי-בנהו).
המלכות מתמוגגות מאושר. בארץ שמעה כל אחת מהן עשרות פעמים: "פה את יכולה
להשווץ, אבל בתוך-לארץ לא יסתכלו עליך אפילו!" הנה חוץ-לארץ — והנה מסתכלים.
מה זאת אומרת מסתכלים? ברחוב הראשי מופנות כל העיניים אל הבנות — שכל אחת מהן
מפליגה לבדה.
זיוה נפגשת בבית-קפה עם סופר דני, ענק מוזקן ותכול-עיניים, טוען כי הוא צאצא
הויקינגים והכותב תסכיתים לרדיו. הוא כבר עיכל כמה כוסיות של טלובובין. עומד על כך
שיזוה תרשום את כתובתה בקופנהאגן, ומאוכזב על כך שאינה נשארת בדוברובניק. הוא
סוכח להזכיר את אשתו היפה, הנמצאת בעיר.
בינתיים מוקפת עליוה חבורה גדולה של צעירים יוגוסלבים, הטוענים שהם סטודנטים
בטכניון בבלגראד. הם יודעים איטלקית, ואחד מאנשי הצחת של ארצה מתרגם. לעליוה יש
מנהג להסתכל בבני-שיחה במבט רווי הערצה תמימה ועמוקה, החודר ישר ללבם.
זיוה מוכרחה לנסות חשמלית. לוקחים את הראשונה המזדמנת למקום מבלי לדעת דאן
היא מובילה. הנסיעה מסתיימת בצחוק גדול: החשמלית הובילה ישר לאוניה. זה נתון
לזיוה הדומנות להחליף בגדים.
בדרך חזרה, בחשמלית, מתפתחת שיחה ערה בין שני אנשי-צחת לבין אורח מקימי זקן,
הדובר גרמנית. משכנעים אותו שישיראל אינה אשמה בגורל הפליטים הערבים, שהיא רוצה
רק בשלום. בינתיים ירדה בעיר האהדה לישראל, כי גודע שזה עתה סיימה נבחרת יוגו-
סלביה מישחק בישראל בתוצאה של תיקו. הקהל מאוכזב.
בערב נותנים אמני-האוניה ערב-יחיי ישראלי בבית-קפה מקומי, המשקיף על הנמל העתיק,
הדומה אף הוא בדיוק לנמל עכו. אל הישראלים הצטרפה אמריקאית בלונדינית, יהודיה
הגרה בפאריס ושנוזמנה לטיול בדוברובניק.

דרכים לקראת מילאנו, בירת איטליה המודרנית, התעשייתית. מי לא ראה אותה בסרטים — שופעת תנועה, רועשת, מודרנית? המכוניות הקטנה נבלעת חיש מהר בזרם התנועה. פועלים ממהרים לעבודה. חשמליות, אוטובוסים, מכוניות פרטיות. הכל נע לקראת המרכז. והנה פלא ארכיטקטוני העוצר את הנשימה: הדואומו, כנסית הפאר, אחת משלוש הגדולות ביותר באירופה, ארמון שצץ מתוך ספריהאגדה. לא הרחק משם: קאסמלו ספורצסקה, מיבצר אדיר, גם הוא מימי הביניים. דרוש קפה, ובאופן דחוף. מחנים את האוטו באחת הפינות, יושבים באחד מבתי האספסופים המודרניים הבלתי-ספורים. עם הקפה והלחמניה, חוזר כוח-החיים. ועם כוח-החיים, הציון לקנות דברים בחנויות שהפכו את מילאנו למפורסמת אפילו בישראל. לזיה יוצאות העיניים. מטריה, העולה ברחוב דינגנוף 35 לירות, עולה כאן 1000 לירות — ארבע ל"י. סוודרים עולים כאן כשליש ממחירם בארץ. הולכים מחנות לחנות, מסתכלים, משוחחים בצרפתית, בגרמנית, אפילו באיטלקית. אין הרבה זמן. בכל מילאנו אין זוג נעלים זמש בצבע בורדו, שיתאים לארנק של זיה. מסתפקים בכמה אגסים הנוספים מיץ, וזרקים מבט אחרון בבנייני-הפאר המודרניים, מעין מהדורות קטנות אך יפות של מגדלי-השחקים של ניו-יורק, מבנים פונקציונליים של בטון וזכוכית, שילוב מופלא של יופי ותועלתיות. סגנונם מעיד על כל הבניינים האלה שנבנו בשנים האחרונות, בגל של שיגשוג ובנין, המעמיד בכל את ישראל הרחוקה. ישראלים רגילים לדבר ברחמים על איטליה הקטנה והנחשלת. הם שוכחים כי איטליה גדולה מִישראל פי 15, ואוכלוסייתה פי 25, שחלקה הצפוני הוא ענק תעשייתי שופע מרץ, המתקדם בצעדים הימים לענק. מילאנו אינה מעוררת רחמים, רק התפעלות וקנאה.

הדרך חזרה, הפעם לאור היום, נהדרת. נוף אינסופי של ירק ועצי שלכת, עיירות בלתי-ספורות השולחות באווה השמימה את מגדליהן היפים. באמצע מפליטה זיה קריאה-אימה: היא שמה לב שהנהג עצם את עיניו ונוהג בשינה. עוצרים, שותים קפה כפול, מתחלפים, מגיעים בשלום לגשר הארוך המחבר את חוציה ליבשה.

מרחמת הספאגטי

בארי, אחרי וונציה, היא כמו עקרון אחרי ירושלים. סתם עיר נחמדה, עם כמה כנסיות יפות והמבצר של הקיסר פרידריך השני, שהיה גם מלך ירושלים בימי הצלבנים. (שוב צלבנים. מרדוס ועד דוברובניק, מוונציה ועד בארי, אי אפשר לברוח מהם. הם אחרו את ארץ-ישראל עם חופי הים התיכון, וכך הגשימו את החלום של שמעון פרס). בבארי חגגה זיה בינדר את נצחונה העיקרי. כאשר עברה ברחוב הראשי, בחברת בן-לוחיה, נעצרה התנועה בעיר. הזבנים נזעקו מן החנויות הסמוכות. הנשים הפנו את הראשים. תהלוכה של עשרות צעירים אלגנטיים, שלא היתה להם תעסוקה נראית לעין, ליתה אותה. קריאות של קיי בלה (כמה יפה!) הומטרו עליה מכל צד, וגברים במכוניות נעצרו באמצע הכביש כדי שלא להחמיצה.

אחרי תהלוכה כזאת, בא תיאבון. שום מסעדה לא נראתה באופק. בסוף, מרוב יאוש, נכנסים למסעדה שנראתה יקרה מאד. במרכזו עמד שולחן אדיר, מכוסה דיגים, שבלולים וסאלטים. לאורך הקירות המכוסים בקורות-עץ ישבו הסועדים, כולם גברים שנראו כמנהלי-חברות מבני-המשרדים הסמוכים.

מלאכת-האכילה הואטה במידה ניכרת מרגע כניסתה של זיה. אחדים שלחו מבטים מעל לעתונתם, אחריהם לא סרחו אף להחזיק בעתון. גבר צעיר אלגנטי ויפה-תואר, שרגלו האחת היתה נתונה בגבס, הסתכל בה בהערצה כה מחמיאה, עד שזיה נאלצה לחייך בחזרה. ההערכה הכללית הפכה במהרה לשעשוע ציבורי. קהל הסועדים הסתכל במתיחות גוברת והולכת אחרי קרבי-איתנים דרמטי, שהתפתח בין זיה לבין גנת-ספאגטי עצומה על צלחתה. הספאגטי פשוט סירב להגיע אל פיה.

חיכוך של הצעיר בעל רגלי-הגבס הגיע לממדי צחוק לבבי. גם האחרים מחייכים. לבסוף קוראת זיה למלצר, המחייך גם הוא, כדי שילמד אותה את מלאכת הטיפול באיטריית המרדניות. הודות לשיעור זה, שניתן ברצון ובחן, ובעזרת דוגמתו האישית של קצין-המשטרה הגבוה בשולחן הסמוך, מושלמת המלאכה.

גם ה"פטרונה", בעל המסעדה, שם לב כי זיה הפכה את לקוחותיו המתבודדים לקהל מגובש. אחרי תום הארוחה, שנמשכה כשעה וחצי, הוא בא בעצמו אל השולחן, כשהמלצר הקטן מוזנח אחריו עם בקבוק אדיר של יין אדום. ה"פטרונה" רוצה לשותת לחיים עם העלמה היפהפיה ובן-לוחיה. גם קצין-המשטרה הגבוה והצעיר, ששאל קודם את המלצר אם העלמה היא צרפתייה (המלצר שואל את העלמה, כי אין זה מנומס שהקצין ישאל את העלמה עצמה, בהעדר היכרות רשמית), מרים את כוסו.

בארי, שערה של איטליה אל המזרח (ולשעבר תחנת-ההסתה העיקרית של מוסוליני לקהל הערבי, נגד בריטניה והציונות), שותה לחיי מלכת-המים של ישראל.

אהבה בפומפיה

בין בארי ואתונה עוסקים כל הישראלים רק בנושא אחד: מי קנה מה, וכמה זה עלה. הנוסעים שהשתתפו בסיום המודרן לרומא חזרו עמוסים. נוסע אחד אף הביא את קניותיו במכונית מיוחדת. קציני האוויה טוענים, בחיוך, כי האוויה שקעה במים בחצי מטר נוסף, בגלל תוספת המשא.

כל ישראלי קיבל 120 דולר במטבע זה, בעזבו את הארץ. אם לזון לפי קניותיהם של כמה נוסעים, אפשר להגיע רחוק מאד בסכום זה. מנהל-המשק של האוויה טוען כי מומחה זה אמר לו כי המטבע הקשה ביותר בעולם הוא הדולאר הישראלי. כי הישראלי יכול כנראה לקנות בדולאר רשמי את אשר אין האחרים יכולים לקנות בעשרה דולארים.

זהו הנס הכלכלי השני של השיט — פרט למחיר הזול (325 ל"י) של השיט עצמו. חלק מן הנוסעים כבר חולם על השיט הבא של אותם מארגנים, באפריל הבא, לברצלונה, מונטה-קרלו, ניצה ונאפולי.

אחדים מן הנוסעים הביאו לא רק קניות, אלא גם רשמים. עולה על כולם עליוה גרוס, שהיא עדיין שיכורה ולא מיי. בפומפיה התאהב בה המיריך האיטלקי, צעיר בשם אני טוניו, ועליוה עדיין סהרורית קצת מאהבה זו, שנמשכה בדיוק שעה אחת, לאור השמש.

אתונה מכויבה במקצת. זיה נסעה לאקרופוליס באוטובוס-שאסון, שהיה מלא במידה שאפילו דן לא היה מרשה לעצמו. האקרופוליס עצמו דומה בדיוק לתמונת שלו, ובעיר הכל סגור בגלל חג לאומי.

הראקליון, למחרת היום, מעניינת הרבה יותר. במרחק קטן מבירת-כרתים נמצאות החפ"י רות של קנוסוס, העיר הכריתית האגדית מתקופת מינוס, ששחזרה בחלקה. המלכות עוקבות בעין אחרי אופנת הגברות מלפני 4000 שנה, כפי שהיא מתגלה בתמונות שש" תמרו להפליא, על שלל צבעיהן, על קירות הארמון העתיק. אופנה מעניינת: שמלה עם שרשרת ארוכה, היורדת עד לארץ, אך המשאירה את החזה גלוי. שימו לב, מתכנני משכית.

הראקליון היא התחנה האחרונה לפני חיפה. יש צורך להוציא את הדולארים האחרונים. בהזדמנות חגיגית זו נותנת בתיה בנדיקט לשתי חברותיה הפגנה עילאית של כשרונה לעמוד על המקו.

השיטה היא משוטת. המוכרת אומרת את המחיר, למשל 60 דראכמות. בתיה קובעת כאחת נפשה מחיר משלה. 30 דראכמות. המוכרת נשבעת, נאמחת, מיבבת. מזרידה ל"י 55 דראכמות. בתיה אומרת 30 דראכמות. המוכרת מחייכת, אומרת 50 דראכמות. בתיה אומרת 30 דראכמות. בסוף מקבלת בתיה את הסחורה ב"י 30 דראכמות, או יוצאת.

יש מוכרים שאינם מאמינים שבתיה יוצאת באמת. אולם בתיה אינה מפנה את ראשה אחורה. מוכר מסכן אחד רדף אחריה בשוק במשך למעלה מחצי שעה, עד שמצא אותה שוב וסחב אותה בחזרה לחנות. הוא מכר לה שני ארנקים — במחיר שלה. כמובן,

הרגשה נהדרת, להיות בארץ זה בלי פרוטה שחוקה אחת בכיס. זיה רוקדת ברחוב הריק המוביל לנמל.

ז'אנצ'אצ'ה.

בפריז
בלונדון
בניו-יורק

הסוסציה
האחרונה:

ברק פנינים על השפתיים

שפתותיך תהיינה חיוניות
יותר עם השפתון החדש

Kissable Pearl

תוצרת ת"א - תוצרת מעולה

שינוי כתובת -

המינוי המחשבה את כתבתו, מתבקש להו"ד
דיע על כך למחלקת המינויים שבועיים
מראש, כדי לחנוע עיכובים בחשלוש.

דגל

שטוחה

עגולה

שתיה באריזה כפולה

20 סיגריות 280 כ"ר

זה בוחם (האופרה הישראלית) מראה מה קורה כאשר גיישה יפאנית בת 15 הופכת לפועלת פאריסאית עניה ושחפנית, ה' מתאבדת. מתקוטטת וגוססת בחברת הבוהמה של השכונה הלאטינית לפני 130 שנה.

הגיישה הפאריסאית היא מיציקו סונהרה, האירחת היפאנית של האופרה, שחגגה את נצחונה התלאביבי הראשון בדמות מאדאם באטרפליי. עתה, בשחקה מעין מאדמואל צ'ריצ'סאן, היא מקסימה שוב את הצופה במישקה העדין, השובה לבבות. תנועותיה דיימ של לבון, המחפפות כפרפרים באויר בעשרות הבעות, משרות אחירה מיוחדת על הבמה השפה היפאנית בפיה, אף שהיא הופכת את שירתה לגרזנית מאד, מוסיפה משהו אכסוטי. כאשר היא שרה "סאיוורה" (להלואה), מרוצה כל מי שזו המילה היפאנית היחידה הידועה לו.

מכיון שגם את שפת רוב שאר השחקנים אי-אפשר להבין, בשל מבטאם העברי הלוקי, אין הלשון הזרה מפריעה.

סונהרה שרה יפה, אך הפעם אין היא יוצאת דופן לגבי הזמרים הישראליים. ידו בקרסקי, בדמות המשרור הסנטימנטלי רו' דולפי, בעל קול קטן ולירי, משמש לה כן זוג מתאים. בחלקים הנמוכים הוא חלש למדי, אך בטונים הגבוהים הוא שולט יפה.

בין שאר הזמרים הצטיין מרדכי בן-שחר בדמות מארסל הצירי. קולו בהיר למדי, שירתו תרבותית מ.ד. ומשוקקו הער מצטיין בהשואה לזה של חבריו החיתורים. אירנה בליזניק שרה יפה ובבטחון את תפקידה של מיט, אך דרוש מאמץ של דמיון כדי לראותה כפאריסאית קוקטית ונשכנית, הגוררת אחריה את מאהביה. יתכן כי אולי שוקן היתה מצליחה יותר לגלם דמית כזו. כאשר גזעת מימי-מיציקו בעדינות יפאנית, ישנם רגעים בהם נוגעים המוסיקה ו' המשחק כאחד ללב. אחרי מאדאם באטרפליי, זהו פופציניצחון נוסף של במאית אדיס דה-פיליפ.

מאחורי הקלעים

אגרוף על רגל אחת

ביטוח מיוחד כמינו נתבקשה לעשות חברת לויס הלונדונית: החברה המסרטה את חזיונות ל'היסט' ביטחה את התיאטרונים הישראליים, ששחקניהם משתתפים בכרטיס, מפני כל נזק אפשרי וביטול הצגות. העלוי לים לחול אם ייגזק, חס וחלילה, אחד ה' שחקנים בעת ההכרטה ברחבי הארץ. . . . **מצעדי הפדמונים**, שגחל אשתקד הצלחה מרובה, עשוי ליהפך לתופעת קבע חדשה ת' הקשורה ביום-ההעצמות. מתקיימים דיו' נים על ביצוע מצעד זה גם השנה. . . . **ג'ילדלים** הוא נושא תחבולתית החרושה ש' מכינה עתה רביעיית מועדון התיאטרון. את התוכנית, העסקת בענייני דיומא מקנת מכסם של ילדים, כתב דן אלמגור והבמאי שלה הוא אחד מבעלי המועדון: יוסף מ' לוא. . . . **"בריתיים סבורות"**, הצגתה הראשונה (לעת עתה) של תיאטרון זווית, איננה ממהרת לסגור את הדלתות: ההצגה מניעה השבוע למספר ה-50, שהוא מספר עגול מדי לגבי תיאטרון צעיר ומתחיל. ה' הצגה תהיה תגנית ותחלה במסיבה שיעור ה' תיאטרון לכבוד הצלחתו. . . . **ז'ק לוי**, מעמל ששמו ידוע היטב בין שחקני ה' תיאטרונים המרבים להשכים לפתח אולפן, וזה סוף סוף לקחת חלק פעיל בהכנת הצגה: שניים משחקני אהל, דוד סמדר ואיתן פריבר, לומדים אצלו את תורת האיגרוף על רגל אחת, כדי להשתמש בה הלכה ל' מעשה, בהצגתו הקרובה של אהל — **עד נהר אהל**, בבימויו של יואל זילבר. . . . **אורי זוהר** יחזור בהצגה הבאה של בצל ירון לתפקיד שחקן, אחרי שבהצגה האחרונה הסתפק בתפקיד בקיורה עליוני אפרים קר שון, יהיה שם אל בונים. . . . **"ברד אנ' שי הסתיו"**, המחזה המקורי של זאב בן-חיים, שהבימה הידועה על הצגתו בעונה זו, לא יוצג כנראה לפני ראשית העונה ה' באה. הסיבה: צח השחקנים שעמד להופיע בו הגיע, עם ראשית החזרות, למסקנה ה' אחידה כי המחזה טעון עיבוד יסודי לפני שיוכל לעלות על הבמה. עיבוד זה נעשה עתה על ידי ג'יס' אלונג, קרוב לודאי של המחזה יצג בכל מקרה משום שהבימה כבר קנתה אותו מידי מחברו.

שייע גלור, שהעניק את גביע = הכדורגל לקבוצתו, מסכו הנשיא - ואני!

שייע גלור, אדריכל הנחצון של מכבי בפריצה אופינית.

המונצח

סוקר וראיתי שהוא השמיט אותו. בעטתי שוב. הכדור התחיל ללכת לשער. אלא ש' בדרך היה עוד המגן יפת. הא רץ אחרי הכדור וניסה לעצור אותו, אלא שבמקום זה הוא רק עזר לו להכנס. תודה.

עכשיו כבר האמנו שאם לא יקרה גם למלכס, הגביע ייאר שוב פעם אצלנו. עוד לא הספקנו לתפוס מה קרה. אמנון אהרונס' קינז הכנים לויסוקר את הגול הרביעי. גול שאפילו אני הייתי מתבייש לחטוף אות. נשאר עוד עשר דקות לסוף המשחק. שח קני הפועל חרקו שן. היו אדומים. אני חושב שיותר מרוב בושה, מאשר מרוב מאמץ. ודחאק אז הפסקנו לשחק. זה לא נכון שלא היה לנו אויר וכה. פשוט היינו בטו ח' בנצחון. דבר כזה מחליש באופן טבעי את הקצב. את זאת ידעו התח תקואים 7.6. והכניסו לנו שלושה אחד אחרי השני. ק' בל' נו הלם. חשבנו שאפשר להגיד שלום לגב ע. הרגעים האחרונים נמשכו כמו שנה. חכינ' לשריקת השופט במקום לשחק. עשינו שטות. אבל לא יכולנו לשחק יותר. זה משהו פסיכולוגי שאני לא מבין בדיוק. וכשנשמעה שריקת הסיום נוכחנו בקושי שהמצב ה' ע' ד' 3:4 לטובתנו. התחבקנו והתנשקנו ואני הלכתי לקבל את הגביע-מהנשיא.

אני לא זוכר בדיוק מה הוא אמר לי. הייתי כל כך נרגש. אני חושב, אם אני טועה שהוא אמר לי: "שמעתי עליך." ואני עניתי לו: "גם אני שמעתי עלך."

אחר כך התנפלו עלינו האוהדים. ומה שלא הצלחתי להצצ בכל המשחק נפצתי אז. משהו דחף את הגביע לתוך העין שלי ועשה לי חתך בגבה. אין דבר, זה לא כאב. גיבוס, המאמן של פתח תקוה, חיבק אתי. ראיתי את נחום סטלמן, דוקא בחור טוב, כשהוא יורד עצב קצת. אבל כשראה אתי אמר לי: "המשחק לא חשוב, העיקר זאת העליה." זה מה שאני הייתי אמר לו כש' אנחנו היינו מפסידים: "העיקר זה איך ער' לים למגרש."

נסענו לאכול ארוחת ערב, ואת הלילה בילינו במועדון אדריה עד הבוקר. מכל בתי הח לים הביאו את השחקנים הפצועים שלנו, ומרוב שמחה כמה מהם הבריאו קצת. אני לא יודע כמה בקבוקים שתה. אבל בסוף הערב נשארו 130 בקבוקים של יין הנשיא ריקים. בחיי שאני לא יודע מי גמר אותם. אני גם לא יודע מי שילם.

סוף טוב, הכל טוב. מה שחבל לי רק זה על החליפות השחורות של העסקנים של הפועל. הם יצטרכו לחכות בארו עוד שנה. אולי אז תהיה להם הזדמנות להשתמש בהן. בינתיים שישם ג'טלין. אשתי פנינה אר' מרת שזה דחאק מוע' ל.

זאת היתה אחת הסיבות להפסד. אנחנו עלינו בהרגשה שאין מה להפסיד, ואחרי הפסד לבני יהודה זאת לא תהיה כבר בושה להפסיד הפועל פתח תקוה. לפני המשחק הורידו שטיח אדום מהבמה למגרש, והנשיא ירד להכיר את השחקנים. אותי הציגו בפניו ראשון בתור ראש קבוצת מכבי. ואני הצגתי בפני הנשיא את כל חברי קבוצתי. הנשיא ביקש ממני לבקש מהחברה שיעברו את שמותיהם לעברית. אמרתי לו שאשתדל להשפיע עליהם. בעצם מה זה ער' זר שם עבריי! לפני המשחק עם רוסיה שינו את שמי לגלור. אתם מכירים מישהו שקורא לי ככה?! אני לא.

אחר כך התחיל המשחק. החברה מפתח תקוה התחילו בהתקפה הרצחנית שלהם. ידענו שבמשחק גב' מי שמשיג את הית' רון בהתחלה, הוא המנצח בדרך כלל. אותו הדבר יודעים כנראה גם בפתח תקוה, והיינו בטוחים, שאסטרט'נו הנה בא הגול הרא' שון. למולנו היו הפתח תקואים כל כך בטור חים, שאחת מתוך 20 בעיטות שלהם תיכנס לשער, שלא דייקו כל כך בכחן. וכך קרה שאת הגול הראשון הכנסנו דחאק אנחנו. התפרצתי עם הכדור לשער שלהם, והמגן יפת, שם את רגלו מרוב התרגשות דחאק במקום הכי פחות מתאים, והשופט המצוין שליפר לא היסס, כמו שופטים אחרים במק' רים כאלה, ופסק פנדל. רפי לוי, שפיספס כבר פנדל אחד לפני שבוע נגד בני יהודה, וזכר את המנה שקיבל, הראה הפעם את הדרך לכדור בדיוק. 0:1.

זה קצת עודד אותנו, והחברה קיבלו מרץ. אם לומר את האמת, ההתקפה של פתח תקוה היתה יותר תכליתית. אבל אנחנו, עם ההת' פרצויות הבודדות לשער, היינו יותר מסוכ' נים. וככה קיבלתי פתאום כדור מוילנסקי מצד ימין. עמדתי מול השער ומול מוילנסקי אף אחד לא היה בועט ממצב כזה, ביחוד שהיה שחקן אחר שלנו, רפי לוי, שעמד ב' עמדת הבקעה יותר טובה. כל שחקן היה מוסר לו. עשיתי הסעית גוף כאילו אני מוסר ונשארת לבדי עם הכדור מול ויסר' קר. אחר כך ויסר' קר את הכדור ברשת.

★ ★ ★
"גם אני שמעתי עליך"

ר' **רדנו במחצית** 2:0 לטבתנו, ולא האמנו למה שקרה. כמה חברה כבר התחילו לשמוח, אבל המאמן וסטה מר-מר' ביץ הזהיר אותנו שעוד לא ניצחנו ואם לא ניצחם נפסיד. לא על האפס, אבל נפסיד. צריך להלחם עד הסוף. עכשיו כבר היה בעד מה להילחם.

בחצי השני שוב פתחו המלכסים בהתקפה רצחנית ומדויקת, אבל למולנו תפס השער שלנו, אהרילה שרשטינסקי, יום מצויין. לא חשבתי אפילו שנצליח להעלות את התוצאה. ואיך שאני לא חושב על זה, מר' לי פתאום נחמיאס כדור. בעטתי אותו לור'

יעקב ויסוקר, שוער הפועל פתח תקוה, שהיה אחראי להפסד קבוצתו, שומט כדור מידו ומאפשר לשייע גלור להבקיע את השער השלישי.

המונצח

עוד בטרם דעכו הדי השערוריה שהתעוררה בעקבות פסילתו של תסריט הסרט חולות לזהים עלידי הועדה לעידוד הסרט הישראלי, וכבר החלו לבוס ניצניה של שערוריה חדשה, הקשורה אף היא בחולות לזהים. אחרי שבשבעות האחרונות פירסם רפאל נוסבאום, המפיק, התסריטאי והבמאי של חולות לזהים את עלילת הסרט, נזכרו לפתע מספר אנשים בישראל כי העלילה מוכרת להם. הם לא היו צריכים להרחיק ב' זכרונם כדי למצוא את המקור.

לפני שלוש וחצי שנים כתב התסריטאי ועורך בטאון חיל-האוויר, רבי-סרן משה הדר, תסריט בשם הזהב הוא ירוק. נושא התסריט: שלושה נערי גימנסיה ההולכים לחפש

ב. ב. וואכן, אהבה לעת צרה
העמד הפועלים במצב שכיבה

אוצר של מגילות גנוזות בעבר-הירדן, נכ' נסים שם בקרב עם הבדואים. נושא סרטו של נוסבאום: ארבעה צעירים ישראלים ה' הולכים לחפש מגילות גנוזות בעבר-הירדן, מוסתבכים בהרפתקאות עם בדואים.

למען הדיוק, מלבד עיקר העלילה היו שני התסריטים שונים בפרטים רבים. בתסריטו של משה הדר היתה קיימת גם קבוצה של תלמידי גימנסיה מעבר הירדן, ההולכים אף הם לחפש את המגילות הגנוזות, מסייגים אף הם עם הבדואים, נחלצים מהם תוך שיתוף פעולה עם הגימנסיסטים הישראליים, תוך הספה ברורה לאפשרות של חיים בשלום בין שני העמים. בעוד שבתסריטו של נוסבאום שואפת הגיבורה להעזר בכסף כדי ללמוד ריקוד בפאריס, הרי שאי חלומותיהם של נערי הגימנסיה בתסריטו של הדר הוא קניית שמלת נשף מהודרת ל' גיבורת התסריט.

כוויה בחולות. מי קדם למי? על כך לא היה כל ספק. הדר דאג עוד לפני שלוש שנים וחצי להוציא קופירייט לתסריטו באמצעות הפקדה נטריונית אצל עורך-דין. כי צד נוצרה הזהות בין שני התסריטים?

לפני שנה, כאשר החל נוסבאום בגישושו ליצירת חולות לזהים, חיפש תסריט מתאים. הוא ניפגש עם משה הדר במשרדי חברת גבע בישיבה רשמית בה נוכחו מנהל החברה, באותה ישיבה סיפר לו הדר את תסריטו. טען הדר: "נוסבאום התלהב, ביקש לקרוא את התסריט, קיבל אותו והחזירו כעבור כמה ימים. הוא הבטיח לעסוק בדבר אחר ושיחזר מגרמניה". טען נוסבאום: "הדמיון הוא מקרי. את תסריט חולות לזהים כתבתי בגרמניה לפני ששמעתי מפי הדר את תוכן התסריט של הזהב הוא ירוק. הדר קרא בפני את התסריט, אולם התסריט מעולם לא היה ברשותי".

מאחר שתסריטו של משה הדר נמצא אף הוא בשלבי הכנה להפקה קולנועית, בבימום של ה' קלס ונתן גרוס, ברור היה שאחד משני הצדדים יצטרך לותר. אין מקום לשני סרטים על אותו נושא. הדר, שטען כי תסריטו של נוסבאום הושאל מתסריטו הוא,

איים לתבוע את נוסבאום לדין, עיכב את ביצוע אימו כאשר נעשו נסיונות פשרה. דבר אחד היה ברור. חולות לזהים עשוי להיפך לחולות לזהים מאוד, ומספר אנשים עלול להיכחד בהם.

סרטים

טיפול בגאונים

רופא על פרשת דרכים (מקסים, תל-אביב: בריסניה) היא סאטירה צינית מפרי עטו של ג'ורג' ברנארד שאו על העוסקים במקצוע הרפואה, בה מוצגים הרופאים כ' אויב מספר 1 של האנושות — עדה של נאדות נפוחים, כליים חסרי-דעת ולב, השורגים בחלומות שוא. בפני חבורה מעין זו, שאחד מחבריה גילה תרופה גאונית או מטופשת נגד מחלת השחפת, הציב שאו את ההכרעה בשאלה הבאה: האם עדיפים חיו של גאון חסר-מוסר וחסר-מספן על חיו של אדם ישר הממלא את חובתו כאמונה. הגאון הוא צייר שחפץ (דירק בוגארד) הקובע לו חוקים משלו בכל מה שנוגע לכסף ולנשים. אהובתו המצועצעת היא לס' לי קרן, יפהפיה השוכה את ליבותיהם של הרופאים, מנסה לשכנעם כי חובה להציל את חיי אהובה ולו גם במחיר חולה אחר שישיאר חסר-טיפול. אולם הרופאים, כל אחד מגימוקו הוא, מחליטים כי מוטב למסור את הטיפול בגאון לידיו של רופא שברור להם שיהרגו. וכך גם קורה. ביקורתו השנונה של שאו, כפי שעובדה ותוקנה בידי אנטול דה-גרניואלד ובוימה על ידי אנטוני אסקוויט, קיבלה יותר צביון של מלודרמה רומנטית, שבמקום לעורר חיוכים ורעמי צחוק, כוחסת לפעמים אף דמעות. מה שמציל אותה היא הופעת צוות מצוין של שחקנים, כולל אלסטר סים ורוברט מורלי בתפקיד הרופאים, ודירק בוגארד.

חשפנות - בעת צרה

אהבה בעת צרה (מוגרב, תל-אביב: צופת) זהו בדיוק מה שבריגיס בארדו זק' קה לו בסרט זה. היא נמצאת כאן בצרה גדולה. היא תקועה בעלילה מטושטשת, ש' אין היא מוצאת בה את ידיה ורגליה. תוך מזה היא משחקת כאן לצידו של שחקן אמן כואב גאבן. ועוד נוסף על זאת ניסה ה' במאי קלוד אוטאן (האדום והשחור) לורה, לעשות ממנה שחקנית רצינית. בריגיס ה' מסכנה — רק זכרי חסדי נעוריה יכלו לסלוח לה על הופעה עלובה שכזו.

היא משחקת כאן יצאנית קטנה המנסה לשדוד בעזרת אקדח-צעצועים ולוח מזלות המתפרסם בעתון, שען זקן, פוצעת תוך כדי רתחה את אשתו. רק כשרונותיו המשפטיים של עורך-דין זקן (ז'אן גאבן) מחלצים אותה מבילוי כמה שנים בכלא. בתמורה הופכת בריגיס לפלגשו, מנסה לשחק עמו את מש' חק-האהבה של לוליסה עם הגבר המוזקן שלה, בצורה בלתי-משכנעת לחלוטין.

זכרון אהוב. אולם תוך כדי כך אין היצאנית התמימה מסוגלת להנזר ממיסתו של סטודנט לרפואה, איש מעמד הפועלים, החי בדוחק, מחלקת את גופה בין השניים, מה שמוליד כמה קונפליקטים מגוחכים. לבי סוף היא מעדיפה את הזקן העשיר על הצעיר העני, הרה לו תוך שעמום. כאשר באחד מרגעי החרטה שלה היא נוכרת בעק' רוגות הסוציאליזם, חוזרת לחיק מעמד ה' פועלים, היא מוצאת שם את סיפוקה ואת מותה גם יחד. באותה הודמנות היא מור פיעה גם בתצוגת-הערום המחרידה ביותר שהציגה אי-פעם — חושפת את גייתה ה' מתה כשחזה מגואל בדם.

כל מי שרוצה לזכור את ב.ב. כפי שאהב לראות אותה עד עכשיו, מוטב לו שיפסח על סרט זה.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

- **איבן האיום** (גת, תל-אביב) — אחת מיצירות המופת של הקולנוע שנוצרו אי-פעם. חלקה השני של יצירתו הגדולה ביותר של סרגי איינשטיין, אודות הצאר האכזר של רוסיה במאה ה'16.
- **מלחמה בצמרת** (חג, תל-אביב) — צעיר וצעם מפלס דרך לצמרת החברה דרך מ'טות נשיה. משחק נפלא של סימון סניורה.
- **זה הדרך שלי** (סמדר, ירושלים) — יצירת המופת של ז'אק טאטי על האדם בתקופה המודרנית.
- **הדורניים** (ציון, ירושלים) — הת' לבטיותיו של הורר הצרפתי האבוד בסרט של איש הגל החדש.

זה הוא זה :

תחרות תשבץ העולם הזה

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17		16		15
		24		23	22		21	20
	28		27		26		25	
		33		32		31	30	29
			38		37		36	35
		43	42		41		40	39
47			46		45		44	
				52	51		50	49
		58		57	56	55	54	53
			60					59

נסה לחבר תשבץ לפי דוגמה זו!

מערכת העולם הזה מציעה בזה לכל חובבי התשבץ בארץ להשתתף בתחרות לחיבור התשבץ הטוב ביותר. המשתתפים מתבקשים לחבר תשבץ לפי דוגמה זו, ולהמציא למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב, את השאלות והתשובות. בצירוף תצלום המחבר ופרטיו האישיים. התשבצים הזוכים יפורסמו יחד עם שמות מחבריהם ותצלומיהם.

נסה את כוחך במלאכה זו!

חליפות הריון
כיצור מיוחדת

תנאים

ת"א שדר' מסד'יק 19
62, 19, 13, 12 אולב'וס

ספרי צילום!

שוב הגיע משלוח חדש וגדול של ספרי צילום מטובי המומזעים! (ב' שפה הגרמנית). העתקי מסמכים במהירות. ב' סודיות ובאחריות!

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלוק 31

כלב תל אביבי על ספת אדוניו

היים שר

קבצן תל אביבי לרגלי מודעת קולנוע

— כלב —

טעות לעולם צודקת

מאמר בעון מצרי. (חרות) ל. לוי, תל אביב מאת כתבו לעניינים פוליטיים.

מחיר ה"דופי" בשוק המכונית עלה. (חארץ) דוד שחאריץ, נתניה הפסע משתלם?

החליט לשים לץ לפרשה. (ידיעות אחרונות) אילנה צור, ירושלים החליט שזו בדיחה גרועה.

התחתנה עם גורל בצבא ארצות הברית. (מעריב) אליהו סטפאן, תל אביב וניצלה מנגדל גרוע מחתה.

העולם הבא

בעריכת ליילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרט של 10 ל"י. הזוכה השבוע הוא הקורא נחמיה וילוז'ני, תל אביב, על עצותיו לשיחה תרבותית.

שתי נקודות בדיחה זו אמנם מונחת באמתחתי זה עידן ועידנים, אבל מאחר ובזמן האחרון עסקנו בחידוני תנ"ך, אפשר לפרסמה: "מהיכן יודעים אנו כי כבר בזמן התנ"ך היו בדרכים נהגים בלתי-יהודיים?" שואל הקורא עדי שביט, צה"ל, והוא משיב בעצמו: "הרי כתוב בפירוש, על יהוא מלך ישראל, כי בשגעון ינהג." עמוס חכם, היוהר לכתרך.

חשיריים

דייג יווני מאתונה, נשא תפילתו לפורטונה. "את יפה," הוא אמר, "לך חוכמה ויקר. ועכשיו, מה ברבר ריג הפונה?"

אצילה חסודה מאלזס לא הקשיבה לכל דבר גם. הבדיחה הזולה רק בכתב היא קיבלה —

בכתב מנוקד, ועל טס.

בריסטואל, חיפה

מזה צוחקים הצרפתים

שלושה נושאים לשיחה תרבותית

בחור צנוע ותמים ניגש לשדכנית וביקש ממנה נערה יפה, ממשפחה טובה. היא מצאה לו, אך בראותה שהבחור אינו הכי פיקח בעולם הסבירה לו איך בדיוק עליו לנהוג בחברת העלמה — וביחוד על מה עליו לשוחח עמה. "תחילה דבר על אהבה," הורתה לו, "אחר-כך על ענייני-משפחה וכשיכלה גם נושא זה, דבר על פילוסופיה."

בחורנו הלך לפגישה. אחרי ההיכרות הרשמית הגיע הרגע שיפצה פיו וידבר, הנושא הראשון, כזכור, היה זה האהבה. שאל הוא: "תגיד, את אוהבת איטריות?" השיבה הנערה בקיצור ולעניין: "לא."

הבחור עבר לנושא השני: ענייני משפחה. שאל הוא: "האם אחיך אוהב איטריות?" העלמה, כדרך של עלמות נבזיות, לא חדאתה כל נטייה להשתתף בשיחה המבריקה. היא השיבה: "אין לי אח."

לא נותר למסכן אלא להגיע לנושא השלישי — הפילוסופיה. הוא נשם עמוק ושאל: "אילו היה לך אח — האם היה אוהב איטריות?"

נחמיה וילוז'ני, תל אביב

הערות=שוליים

שני סנאטורים אמריקאיים מאשימים את ממשלת ירדן, על כי זייפה 150 אלף כרטיסי-מוון של פליטים ולקחה לעצמה את מנות הסעד של ארץ גוון הסעד הבינלאומי...

... גם היא צריכה לחיות.

★ ★ ★

נתגלתה פצצת זמן בבית-החולים של קאסם...

... אלה שהטמינוה פעלו מתוך הנחה, כי מה שלא עשה השכל, יעשה הזמן.

★ ★ ★

משרד האוצר מצפה לבואה של משלחת הבנק העולמי...

... ביקורה של הגברת הזקנה.

